

ΧΡΙΣΤΟΛΟΓΙΚΑΙ ΚΑΙ ΤΡΙΑΔΟΛΟΓΙΚΑΙ ΑΙΡΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΣ

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 26ῃ Ὀκτωβρίου 2002

Τὴν 5-7-2002, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Ἱερατικῆς Συνάξεως, ὑπεγράφη ὑπὸ τῶν δύο Ἀρχιερέων, Μεσσηνίας κ. Γρηγορίου καὶ Κοζάνης κ. Τίτου, καθὼς καὶ ὑπὸ μεγάλης μερίδος τοῦ κλήρου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, Σχέδιον Ἐγκυκλίου Περὶ Ἐκκλησίας, συνταχθέν ὑπὸ τοῦ κ. Λ. Κτενᾶ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, Π. Ἀλεξοπούλου, Ἀπ. Βρακάτου καὶ Δ. Σκρότα.

Μετά παρέλευσιν ὁμως ὀλίγων ὥρῶν ἀπὸ τὴν ὑπογραφήν καὶ ἀναχώρησιν τῶν ὑπογραψάντων, ὁμᾶς λαϊκῶν καὶ κληρικῶν, ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ὑπολοίπων ὑπογραψάντων καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως αὐτῶν, ἤρχισαν νὰ ἐπεμβαίνουν εἰς τὸ ὑπογραφέν κείμενον, προσπαθῶντες νὰ ἀπαλείψουν ὀφθαλμοφανεῖς αἰρε-τικὰς θέσεις. Αἱ ἐργασίαι τῆς ὁμάδος αὐτῆς ἐπανελήφθησαν ἐπὶ σειρᾷ ἡμερῶν, ἕως ὅτου ἄλλες ὁμάδες συντακτῶν ἀνέλαβον νὰ συνεχίσουν τὰς τροποποιήσεις τοῦ κειμένου. Ἐπὶ ἓνα μῆνα συνεχίσθησαν αἱ διεργασίαι τῶν τροποποιήσεων καὶ ἀλλαγῶν λόγῳ τῶν μεταξὺ τῶν ὁμάδων διαφωνιῶν ὡς πρὸς τὰς ἐπεμβάσεις.

Τελικῶς προέκυψεν Δεύτερον Σχέδιον Ἐγκυκλίου, τοῦ πρώτου *de facto* ἀχρηστευθέντος, ἀκυρωθέντος καὶ καταργηθέντος διὰ τῶν τροποποιήσεων. Τὸ Δεύτερον τοῦτον Σχέδιον, ἀφοῦ τὸ ὑπέγραψαν οἱ Σεβασμιώτατοι Μεσσηνίας κ. Γρηγόριος καὶ Κοζάνης κ. Τίτος, τὸ ἀπέστειλαν τὴν 6-8-2002 εἰς τὸν Σεβασμιώ-τατον Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομον πρὸς ὑπογραφήν, δηλώνοντες εἰς τὴν ἀχρονολόγητον διαβιβαστικὴν ἐπιστολήν των ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ ἀρχικῶς ὑπογραφέντος τὴν 5-7-2002 Πρώτου Σχεδίου.

Ἐὸ Σεβασμιώτατος Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομος, διὰ τῆς ἀπὸ 22-8-2002 ἐπιστολῆς του ἀπέρριψε καὶ τὸ δεύτερον Σχέδιον, ὅπως εἶχεν ἀπορρίψει καὶ τὸ πρῶτον διὰ τῶν ἀπὸ 28-4-2002 <<Παρατηρήσεών>> του καὶ διὰ τῆς ἀπὸ 26-6-2002 Ἀπαντήσεώς του.

Ἐὸ βασικός λόγος τῆς ἀπορρίψεως καὶ τῶν δύο Σχεδίων ἔγκειται, ὅπως ἀναφέρει, εἰς τὸ ὅτι **τά κείμενα εἶναι ἀντορθόδοξα, περιέχουν πολλαπλὰς αἰρέσεις καὶ διατυπώνουν μίαν ἰδιότυπον, παράξενον, πραγματικά Νέαν καὶ Ξένην Ἐκκλησιολογίαν, Νέαν Χριστολογία καὶ Νέαν Τριαδολογίαν.**

Ὡς ἀπλᾶ ἀγωνιῶντα μέλη τῆς Ἐκκλησίας, θά προσπαθήσωμεν μέ τήν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ νά ἐπισημάνωμεν εἰς τήν παροῦσαν ἐργασίαν τās βαρυτέρας κατά τήν κρίσιν μας **Χριστολογικὰς καί Τριαδολογικὰς αἱρέσεις τῶν δύο Σχεδίων Ἐγκυκλίου**. Μέ τās Ἐκκλησιολογικὰς αἱρέσεις τῶν δύο Σχεδίων θά ἀσχοληθῶμεν χάριτι Θεοῦ εἰς ἐπομένην ἐργασίαν.

ΠΡΩΤΗ ΑΙΡΕΣΙΣ

Εἰς τήν Σελίδα 2 τοῦ Πρώτου Σχεδίου καί εἰς τήν Σελίδα 2 τοῦ Δευτέρου Σχεδίου ἀναγράφεται:

<< Ἡ “Ἐκκλησιολογία” τῶν Οἰκουμενιστῶν... ἐμφανίζει τήν Ἐκκλησίαν τῆς Χάριτος, πού οἰκοδόμησε ὁ Χριστός (Ματθ. ΙΣΤ΄ 18) ὡς προαιώνιον, αἰδίον, ἄναρχον, ἀφοῦ καθὼς λέγει προαιώνιος εἶναι ὁ Χριστός, πού εἶναι ἡ Κεφαλή της.>>

Διά τῆς ἀνωτέρω διατυπώσεως, **“ἀφοῦ καθὼς λέγει προαιώνιος εἶναι ὁ Χριστός”**, τό ὅτι ὁ Χριστός εἶναι προαιώνιος ἀποδίδεται εἰς τούς Οἰκουμενιστάς, ὡσάν νά μὴν ἀποτελοῦσε ἀλήθειαν τῆς Πίστεώς μας. Διδάσκεται, δηλαδή, διά τῆς παρουσίας <<Ἐγκυκλίου>> ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανός νά δεχθῆ ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶναι προαιώνιος.

Ἐάν ὁμως ὁ Χριστός δέν εἶναι προαιώνιος, πῶς εἶναι Θεός, πῶς εἶναι Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ ὅπως μᾶς διδάσκει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης ὁ Θεολόγος; <<Ταῦτα δέ γέγραπται ἵνα πιστεύσητε ὅτι **Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ Χριστός ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καί ἵνα πιστεύσαντες ζωὴν ἔχητε ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ**>> (Ἰωάν. Κ΄ 31). Μήπως πρέπει νά ἀρνηθῶμεν ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ ἐνσαρκωθεὶς Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, Εἰς τῆς Ἁγίας Τριάδος, καί νά δεχθῶμεν ὅτι εἶναι κτιστὴ ὑπόστασις;

Ἡ ἀνωτέρω θέσις **τῶν δύο Σχεδίων**, **“ἀφοῦ καθὼς λέγει προαιώνιος εἶναι ὁ Χριστός”**, ἐπιδέχεται δύο ἐρμηνείας:

A) **Ταυτίζει μὲν τόν Χριστόν μέ τόν Υἱόν καί Λόγον τοῦ Θεοῦ**, ὅπως ὄντως εἶναι ἓνα καί τό αὐτό πρόσωπον, προϋποθέτει δέ πῶς ὁ Υἱός δέν εἶναι προαιώνιος.

B) **Διαφοροποιεῖ τόν Χριστόν ἀπό τόν Υἱόν καί Λόγον τοῦ Θεοῦ**, δηλαδή, ἄλλος εἶναι ὁ Υἱός, ὁ ὁποῖος εἶναι προαιώνιος, καί ἄλλος ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος δέν εἶναι προαιώνιος.

Εἰς τήν πρώτην περίπτωσιν κηρύσσεται Ἀρειανισμός, εἰς τήν δευτέραν Νεστοριανισμός. Καί αἱ δύο ἐρμηνεῖαι εἶναι ΒΛΑΣΦΗΜΟΙ, ΑἲΡΕΤΙΚΑΙ καί ΑΝΤΙΧΡΙ-

ΣΤΟΙ. Εισάγει, λοιπόν, εἰς τόν χώρον τῆς Ἐκκλησίας μας ἡ θέσις αὐτή τῶν δύο Σχεδίων μίαν νέαν Χριστολογία, ξένην τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί καταδικασμένην ὑπ' αὐτῆς.

Ἡ Ἐκκλησία μᾶς ἔχει διδάξει ὅτι ὁ Χριστός εἶναι προαιώνιος: <<Ἰησοῦς Χριστός χθές καί σήμερον ὁ αὐτός καί εἰς τοὺς αἰῶνας>> (Ἑβρ. ΙΓ' 8). Καί ὅταν λέγει <<χθές>> δέν ἐννοεῖ ἀπό τῆς θείας ἐνσαρκώσεως καί ἐντεῦθεν, ἀλλά πρό τοῦ ὄρη γεννηθῆναι καί πρό πάντων τῶν αἰῶνων.

Εἰς τὴν συνέχειαν παραθέτομεν Ἀγιογραφικά, Ἀγιοπατερικά καί Ὑμνολογικά χωρία τὰ ὁποῖα διδάσκουν ὅτι ὁ Χριστός εἶναι προαιώνιος:

<<Τῇ ἐπαύριον βλέπει ὁ Ἰωάννης τόν Ἰησοῦν ἐρχόμενον πρός αὐτόν καί λέγει. ἴδε ὁ ἀμνός τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου. οὗτός ἐστι περί οὗ ἐγὼ εἶπον, ὀπίσω μου ἔρχεται ἀνὴρ ὃς ἔμπροσθέν μου γέγονεν, ὅτι πρῶτός μου ἦν>> (Ἰωάν. Α' 29-30).

<<Ἀβραάμ ὁ πατήρ ἡμῶν ἠγαλλιάσατο ἵνα ἴδῃ τὴν ἡμέραν τὴν ἐμήν, καί εἶδε καί ἐχάρη. εἶπον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι πρός αὐτόν, πενήκοντα ἔτη οὐπω ἔχεις καί Ἀβραάμ ἐώρακας; εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, ἀμήν, ἀμήν λέγω ὑμῖν, πρίν Ἀβραάμ γενέσθαι ἐγὼ εἰμι>> (Ἰωαν. Η' 56-58).

Ὁ ἴδιος ὁ Θεός Πατήρ, τόσον κατά τὰ Θεοφάνεια ὅσον καί κατά τὴν Μεταμόρφωσιν, προσεμαρτύρησεν ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ προαιώνιος Υἱός Του: <<Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα, αὐτοῦ ἀκούετε>> (Ματθ. ΙΖ' 5, ἐπίσης, Ματθ. Γ' 17, Μάρκ. Α' 11 & Θ' 7, Λουκ. Γ' 22 & Θ' 35).

Ὅταν οἱ Ἑβδομήκοντα μαθηταί ἐπέστρεψαν ἀπό τὴν περιοδείαν των χαίροντες διότι καί τὰ δαιμόνια ὑπετάσσοντο αὐτοῖς διὰ τῆς ἐπικλήσεως τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου, ὁ Χριστός τοὺς ἐπληροφόρησεν: <<Ἐθεώρουν τόν σατανᾶν ὡς ἀστραπὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντα>> (Λουκ. Ι' 18). Διότι αὐτός ὁ ἴδιος Χριστός ἦτο ἐκεῖ εἰς τόν οὐρανόν ὅταν ἐξέπιπτεν ὁ Ἑωσφόρος.

<<Ἐγὼ καί ὁ πατήρ ἐν ἐσμέν>> (Ἰωαν. Ι' 30). Τό Πρόσωπον τό ὁποῖον ἐδῶ ἐν χρόνῳ λέγει «Ἐγὼ» δέν εἶναι κτιστόν, δέν ἔχει χρονικήν ἀρχήν, ἀλλά εἶναι αὐτό τό Δεύτερον Πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος, τό Συναΐδιον τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἀναφερόμενος εἰς τὴν Ἐξοδον τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐκ τῆς Αἰγύπτου καί εἰς τὴν ἐν τῇ ἐρήμῳ περιπλάνησιν αὐτῶν, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει: <<Καί πάντες τό αὐτό πόμα πνευματικόν ἔπιον, ἔπινον γάρ ἐκ πνευματικῆς ἀκολουθούσης πέτρας, ἡ δέ πέτρα ἦν ὁ Χριστός>> (Α' Κορ. Ι' 4).

Ὁ ἴδιος ἀπόστολος καί ἄλλοῦ ἀναφέρεται εἰς τόν Χριστόν ἐν τῇ πρό Χριστοῦ περιόδῳ: <<καί φωτίσαι πάντα τίς ἡ οἰκονομία τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀποκεκρυμμένου ἀπό τῶν αἰώνων ἐν τῷ Θεῷ, τῷ τά πάντα κτίσαντι διά Ἰησοῦ Χριστοῦ>> (Ἐφεσ. Γ' 9). Διότι ὁ Χριστός εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ.

<<Ὁ ἦν ἀπ' ἀρχῆς, ὁ ἀκηκόαμεν, ὁ ἐώρακάμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὁ ἐθεασάμεθα καί αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν, περί τοῦ λόγου τῆς ζωῆς. καί ἡ ζωὴ ἐφανερώθη καί ἐώρακάμεν καί μαρτυροῦμεν καί ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν τήν ζοήν τήν αἰώνιον, ἣτις ἦν πρὸς τόν πατέρα καί ἐφανερώθη ἡμῖν. ὁ ἐώρακάμεν καί ἀκηκόαμεν, ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν, ἵνα καί ὑμεῖς κοινωνίαν ἔχετε μεθ' ἡμῶν. καί ἡ κοινωνία δέ ἡ ἡμετέρα μετὰ τοῦ πατρὸς καί μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ>> (Α' Ἰωάν. Α' 1-3).

<<Καί εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ τόν μονογενῆ, τόν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, πρὸ πάντων τῶν αἰώνων...δι' οὗ τά πάντα ἐγένετο>> (Ι. Σύμβολον τῆς Πίστεώς μας).

<<Δέσποτα Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός ἡμῶν, ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς καί τῆς ἀθανασίας, ὁ πάσης ὁρατῆς καί ἀοράτου κτίσεως δημιουργός...>> (Μεγάλου Βασιλείου, Εὐχὴ Θείας Μεταλήψεως).

<<Δέσποτα Χριστέ, ὁ Θεός, Βασιλεῦ τῶν αἰώνων, καί δημιουργέ τῶν ἀπάντων>> (Μεγάλου Βασιλείου, Εὐχὴ Θείας Μεταλήψεως).

<<εἶδα Χριστόν ἐκ Μαρίας γεννηθέντα, καί εἶδα Χριστόν πρὸ τῶν αἰώνων ὄντα>> (Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, PG 50, 818).

<<...ἐκφαντορικῇ θεολογίᾳ τῆς αὐτοαληθείας Χριστοῦ, ὃς Θεός ὢν προ-αἰώνιος δι' ἡμᾶς καί Θεολόγος ἐγεγόνει...>> (Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, Περί τῆς Ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Λόγος Α, Ε.Π.Ε. 1, σελ. 74).

<<Τό προήλιον σέλας Χριστός, σωματικῶς ἐπὶ τῆς γῆς περιπολεύων...>>, (Ἑορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως, Μηναιῶν, Αὐγούστου 6, Ἰδιόμελον Λιτῆς).

<<Νόμου καί προφητῶν σε Χριστέ, ποιητὴν καί πληρωτὴν ἐμαρτύρησαν...>> (αὐτόθι, Καί νῦν Λιτῆς Μεταμορφώσεως).

<<Τό ἄσχετον τῆς σῆς φωτοχυσίας, καί ἀπρόσιτον τῆς Θεότητος, θεασάμενοι τῶν Ἀποστόλων οἱ πρόκριτοι, ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Μεταμορφώσεως, ἄναρχε Χριστέ, τήν θείαν ἠλλοιώθησαν ἔκστασιν...>> (αὐτόθι, Ἰδιόμελον Στίχου Ἐσπερινοῦ Μεταμορφώσεως).

<<...ὄθεν καί εἰς γῆν ἐναπέβλεπον, μὴ φέροντες ὄραν τὴν λαμπρότητα τῆς ἀπροσίτου δόξης τοῦ προσώπου σου, ἀναρχε Σῶτερο Χριστέ ὁ Θεός...>> (αὐτόθι, Β΄ Κάθισμα Ὁρθρου Μεταμορφώσεως).

Δι' ὅλων τῶν ἀνωτέρω Ἀγιογραφικῶν, Ἀγιοπατερικῶν καί Ὑμνολογικῶν χωρίων, καί σωρεία ἄλλων τοιούτων, ἀποδεικνύεται σαφέστατα ὅτι ὁ Χριστός, ἦτοι, ὁ Θεός Λόγος καί Υἱός τοῦ Θεοῦ, ὁ Συνάναρχος τῷ Πατρὶ καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, εἶναι προαιώνιος.

Ἡ ἄρνησις τῆς προαιωνιότητος τοῦ Χριστοῦ δέν γίνεται ἐκ παραδρομῆς εἰς τὴν ἀνωτέρω διατύπωσιν τῆς Σελίδος 2 τῶν δύο Σχεδίων. Γίνεται μὲν συγκεκαλυμμένα, ἀλλὰ γίνεται μέ τὴν στρατηγικὴν προοπτικὴν τῆς ἀπορρίψεως τῆς πρό Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ἡ συγκεκριμένη διατύπωσις, “ἀφοῦ καθὼς λέγει προαιώνιος εἶναι ὁ Χριστός”, εἶναι ἄκρως ἐπιτυχῆς εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῆς θέσεως ὅτι ἡ Ἐκκλησία πρό Χριστοῦ, εἶναι ἀνύπαρκτος. Ὁ Χριστός, μὴ ὢν προαιώνιος, μόνον ἐκ τῆς Θείας ἐνσαρκώσεως καί ἐντεῦθεν ὑπάρχει, καί μόνον ἐκ τῆς Θείας ἐνσαρκώσεως καί ἐντεῦθεν δύναται νά ἀποτελῆ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ὅποτε καί ἡ Ἐκκλησία, πρό τῆς ὑπάρξεως τῆς Κεφαλῆς τῆς, ἦτοι, πρό Χριστοῦ, εἶναι οὐσιαστικά ἀνύπαρκτος.

Ὡστόσο, τὸ νεοεκκλησιολογικόν τοῦτον συμπέρασμα ἐναντιοῦται εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Δογματικὴν Διδασκαλίαν, ἣτις ἀναγνωρίζει τὴν ὑπαρξιν Ἐκκλησίας πρό Χριστοῦ καί τὴν οὐσιαστικὴν ἐνότητα καί ταύτησιν αὐτῆς μετὰ τῆς μετὰ Χριστόν Ἐκκλησίας. Αὐτό θά φανῆ ἐκτενέστερα εἰς ἐπομένην ἐργασίαν ἐπὶ τῶν ἐκκλησιολογικῶν αἱρέσεων τῶν δύο Σχεδίων Ἐγκυκλίου, ἀλλὰ πρὸς τὸ παρόν ἀρκοῦν αἱ δύο κατωτέρω ἐκ τῶν πολλῶν Ἀγιοπατερικῶν μαρτυριῶν περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς Ἐκκλησίας πρό Χριστοῦ:

Ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος Κύπρου λέγει: <<ἡ ἀγία καθολικὴ Ἐκκλησία, καί Χριστιανισμός ὄντως ὠνομασμένος ἀπαρχῆς, καί σὺν τῷ Ἀδάμ καί πρό τοῦ Ἀδάμ, καί πρό πάντων τῶν αἰώνων...>> (PG 42, 783C-D). Ἄλλοῦ λέγει: <<χαρακτῆρ τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας τῆς ἀπ' αἰῶνος οὐσης, κατὰ δέ διαδοχὴν χρόνων φανερώτατα ἐν τῇ Χριστοῦ ἐνσάρκῳ παρουσίᾳ ἀποκαλυφθείσης>> (PG 42, 876).

Ἐπίσης ὁ ἅγιος Νεκτάριος εἶναι σαφής: <<Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ὡς Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἐδέμ, ἦν τὸ κέντρον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Πατρι-αρχῶν...>> (Μελέται Δύο, σελ. 18).

Αὐτὴν τελικὰ τὴν νεοεκκλησιολογικὴν αἴρεσιν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι οὐσιαστικά ἀνύπαρκτος πρό Χριστοῦ, ἐπιτυχάνουν νά θεμελιώσουν τὰ δύο Σχέδια Ἐγκυκλίου διὰ τῆς ἀρνήσεως τῆς προαιωνιότητος τοῦ Χριστοῦ.

Τό κόστος ὁμως τῆς ἐπιτυχίας αὐτῆς τῶν νεοεκκλησιολόγων εἶναι τεράστιον. Ἄρνούμενοι ὅτι ὁ Χριστός εἶναι προαιώνιος, ἄρνοῦνται ὅτι ὁ Χριστός εἶναι Θεός καί συμπλέουν μετά τῶν σταυρωτῶν ὡς ἄρνησίχριστοι.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΑΙΡΕΣΙΣ

Εἰς τήν Σελίδα 2 τοῦ Πρώτου Σχεδίου καί εἰς τήν Σελίδα 3 τοῦ Δευτέρου Σχεδίου ἀναγράφεται:

<<..οἱ Οἰκουμενισταί τονίζουσι πῶς ἡ Ἐκκλησία... ἔχει Κεφαλήν τῆς τόν Θεόν Πατέρα (ἐνῶ κατά τήν Ἁγία Γραφή Κεφαλή τῆς εἶναι ὁ Χριστός)...>>

Ἐν πρώτοις, εἶναι πρωτάκουστον, φαντασιόπληκτον καί νοσηρᾶς διανοίας ἀποκύημα ὅτι ὁ Οἰκουμενισμός δέχεται τόν Θεόν Πατέρα ὡς Κεφαλήν ἀνυπάρχοντος ἀκόμη ὄντος, ἤτοι, τῆς Ἐκκλησίας. Διότι ὁ Οἰκουμενισμός δέν δέχεται κἄν τήν ὑπαρξιν τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά ἐργάζεται νά συστήσῃ καί δημιουργήσῃ αὐτήν εἰς τό μέλλον διά τῆς συνθέσεως πολλῶν ἑτεροδόξων δογμάτων καί τῆς συμπράξεως πολλῶν ἀλλοθρήσκων θρησκευτικῶν ὀργανισμῶν.

Ἐπί τῆς οὐσίας, ἡ ἀνωτέρω διατύπωσις τῶν δύο Σχεδίων ἀντιδιαστέλλει τόν Χριστόν ἀπό τόν Θεόν Πατέρα ὅσον ἀφορᾷ τήν θέσιν τῆς Κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας, πράγμα πού δέν τό κάνει οὔτε ἡ Ἁγία Γραφή οὔτε ἡ Ἀγιοπατερική Γραμματεία. **Ἡ Ἐκκλησία, ἠτις διδάσκει ὅτι Κεφαλή τῆς εἶναι ὁ Χριστός, δέν μᾶς ἐδίδαξε πούθενά ὅτι Κεφαλή τῆς εἶναι μόνον ὁ Χριστός καί ΟΧΙ ὁ Πατήρ.** Ἄν ὑπάρχει τέτοια διδασκαλία εἰς τήν Ὁρθόδοξον Παράδοσιν, καλόν εἶναι νά ἐπισημανθῇ διά νά μήν τήν ἀγνοῶμεν.

Ἡμεῖς πιστεύομεν ὅτι, ἐπειδή Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστός, Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι καί ὁ Πατήρ, λόγω τοῦ δόγματος τῆς ἀλληλοπεριχωρήσεως, ἤτοι, τῆς ὑπάρξεως τῆς κάθε μιᾶς Θείας Ὑποστάσεως ἐντός τῆς κάθε ἄλλης, κατά τόν λόγον τοῦ Χριστοῦ: *<<Ἐγώ ἐν τῷ Πατρὶ καί ὁ Πατήρ ἐν ἐμοί ἐστὶ>>* (Ἰωάν. ΙΔ΄ 10). Οἱ νεοεκκλησιολόγοι κηρύττουν ὅτι, ἐπειδή Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστός, Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι ὁ Θεός Πατήρ. Διδάσκουν ἔτσι ὅτι ὁ Πατήρ εἶναι χωρισμένος ἀπό τόν Υἱόν.

Ἐνάντια πρὸς τήν θέσιν τῶν νεοεκκλησιολόγων, ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία μᾶς ἐδίδαξεν ὅτι Κεφαλή τῆς εἶναι ὁ Χριστός, μᾶς ἐδίδαξεν ἐπίσης ὅτι Κεφαλή τῆς εἶναι καί ὁ Πατήρ. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφει: *«Κεφαλή δέ Χριστοῦ ὁ Θεός»* (Α΄ Κορινθ. ΙΑ΄ 3), καί ὁ ἱερός Χρυσόστομος σχολιάζων τό συγκεκριμένον χωρίον λέγει: *<<Καί πῶς ἀλλαχοῦ «Κεφαλή δέ Χριστοῦ ὁ Θεός;» (Α΄ Κορινθ. ΙΑ΄ 3). Τοῦτο καί ἐγώ φημι, ὅτι ὡσπερ ἐν σῶμα ἡμεῖς, οὕτω καί ὁ Χριστός καί ὁ Πατήρ ἐν. Εὐρίσκειται ἄρα καί ὁ Πατήρ Κεφαλή ἡμῶν ὦν>>* (PG 62, 140).

Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μᾶς διδάσκει ὅτι τά πρόβατά του, τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή, εὐρισκόμεθα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Πατρὸς καὶ ὄχι μόνον εἰς τὰς ἰδικὰς του χεῖρας, διότι Ἐκεῖνος καὶ ὁ Πατήρ εἶναι ἓνα: <<Τά πρόβατα τά ἐμὰ τῆς φωνῆς μου ἀκούει, καὶ γὰρ γινώσκω αὐτά, καὶ ἀκολουθοῦσί μοι, καὶ γὰρ ζωὴν αἰώνιον δίδωμι αὐτοῖς, καὶ οὐ μὴ ἀπώλονται εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ οὐχ ἄρπάσει τις αὐτά ἐκ τῆς χειρὸς μου. ὁ πατήρ μου, ὃς δέδωκέ μοι, μείζων πάντων ἐστί, καὶ οὐδεὶς δύναται ἄρπάξαι ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ πατρὸς μου. Ἐγὼ καὶ ὁ πατήρ ἐν ἐσμέν>> (Ἰωαν. Ι΄ 27-30).

Ἡ Ἁγία Γραφή δέν ἀφήνει περιθώρια ἀμφισβητήσεως τῆς συμμετοχῆς τοῦ Θεοῦ Πατρὸς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ὁ Πατήρ εἶναι αὐτός ὁ ὁποῖος μᾶς καλεῖ εἰς κοινωνίαν μετὰ τοῦ Υἱοῦ, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, δηλαδή: <<πιστός ὁ Θεός δι' οὗ ἐκλήθητε εἰς κοινωνίαν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν>> (Α΄ Κορινθ. Α΄ 9). <<Οὐδεὶς δύναται ἐλθεῖν πρὸς με, ἐὰν μὴ ὁ πατήρ ὁ πέμψας με ἐλκύσῃ αὐτόν, καὶ ἐγὼ ἀναστήσω αὐτόν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ. ἔστι γεγραμμένον ἐν τοῖς προφήταις. Καὶ ἐσονται πάντες διδακτοὶ Θεοῦ. πᾶς ὁ ἀκούων παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ μαθὼν ἔρχεται πρὸς με>> (Ἰωάν. ΣΤ΄ 44-45). <<Πᾶν ὃ δίδωσί μοι ὁ πατήρ πρὸς ἐμέ ἤξει, καὶ τὸν ἐρχόμενον πρὸς με οὐ μὴ ἐκβάλω ἔξω . . . τοῦτο δέ ἐστί τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με πατρὸς, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκέ μοι μὴ ἀπωλέσω ἐξ αὐτοῦ, ἀλλὰ ἀναστήσω αὐτό ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ>> (Ἰωάν. ΣΤ΄ 37-39).

Ὁ δέ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, δέν κρατάει τὸ συναχθέν ἐκκλησία-σμα δι' ἀποκλειστικόν του λογαριασμόν, ἀλλὰ πρὸς τὸν Πατέρα μᾶς φέρει: <<Οὐδεὶς γάρ ἔρχεται πρὸς τὸν Πατέρα, εἰ μὴ δι' ἐμοῦ>> (Ἰωάν. ΙΔ΄ 6). Ἀφοῦ δέ ἀκούσομεν ἓνας-ἓνας τὸ κάλεσμα τοῦ Πατρὸς, ἀφοῦ εἰσέλθομεν εἰς κοινωνίαν τοῦ Υἱοῦ καὶ ἔλθομεν πρὸς τὸν Πατέρα, ἀφοῦ γίνομεν μέλη τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή, ἔρχεται ὁ Χριστός μαζύ μέ τὸν Πατέρα, ὄχι χωριστά τοῦ Πατρὸς, καὶ μένουں κοντά μας, μεταβάλλοντας τὸν καθένα μας εἰς ναόν Θεοῦ: <<ἐὰν τις ἀγαπᾷ με, τὸν λόγον μου τηρήσει, καὶ ὁ πατήρ μου ἀγαπήσει αὐτόν, καὶ πρὸς αὐτόν ἐλευσόμεθα καὶ μονήν παρ' αὐτῷ ποιήσομεν>> (Ἰωάν. ΙΔ΄ 23).

Τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας γίνονται οἶκος τοῦ Θεοῦ καί, κατ' ἀμοιβαιότητα, ὁ Θεός γίνεται οἶκος διὰ τά μέλη. <<Ὡσπερ οἱ ἅγιοι ἄνθρωποι οἶκος λέγονται τοῦ Θεοῦ, «Οἰκήσω γάρ,» φησὶν, «ἐν αὐτοῖς, καὶ ἐμπεριπατήσω» (Β΄ Κορ. ΣΤ΄ 16), οὕτω καὶ ὁ Θεός οἶκος ἐστί τῶν ἁγίων ἀνθρώπων, «Γενοῦ μοι» γάρ φησὶν ὁ Δαβὶδ «εἰς Θεόν ὑπερασπιστήν, καὶ εἰς οἶκον καταφυγῆς τοῦ σῶσαί με» (Ψαλμ. Λ΄ 3). Καὶ αὐτός δέ ὁ Κύριος εἶρηκεν, «Ὑμεῖς ἐν ἐμοί, καὶ ἐγὼ ἐν ὑμῖν» (Ἰωάν. ΙΕ΄ 4). Καὶ καθάπερ ὁ Θεός ἀσχέτως ἐστὶν ἐν αὐτοῖς, καὶ ἀπεριγράπτως, οὕτω καὶ αὐτοὶ ἐν αὐτῷ ἀμιγῶς αὐτοῦ κατ' οὐσίαν, καὶ ἀσυγχύτως>> (Ἀγ. Διονυσίου Ἀ-ρεοπαγίτου ἐν Δογματικῇ Πανοπλίᾳ Εὐθυμίου Ζιγαβηνοῦ, PG 130, 137D-140A).

Ὁ ἐκκλησιάζων ἡμᾶς Χριστός μᾶς ἐναποθέτει εἰς τὸν Θεόν Πατέρα: <<ἀπεθάνετε γάρ, καὶ ἡ ζωὴ ἡμῶν κέκρυπται σὺν τῷ Χριστῷ ἐν τῷ Θεῷ>> (Κολ.

Γ' 3). Καί πάλιν: <<ὅταν δέ ὑποταγῇ αὐτῷ τά πάντα, τότε καί αὐτός ὁ υἱός ὑποταγήσεται τῷ ὑποτάξαντι αὐτῷ τά πάντα, ἵνα ἡ ὁ Θεός τά πάντα ἐν πᾶσιν>> (Α' Κορ. ΙΕ' 28). Ὁ Θεός Πατήρ δέν εἶναι χωρισμένος ἀπό τόν Χριστόν εἰς τήν διακυβέρνησιν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐν κατακλείδι, ὁ ἴδιος ὁ Χριστός ταυτίζει τόν ἑαυτόν Του μέ τήν Ἐκκλησίαν καί θέτει πάλιν τόν Πατέρα προϊστάμενον καί ἀμπελουργόν: <<Ἐγώ εἰμι ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, καί ὁ πατήρ μου ὁ γεωργός ἐστι... Ἐγώ εἰμι ἡ ἄμπελος, ὑμεῖς τά κλήματα >> (Ἰωάν. ΙΕ' 1, 5). Καί πάλιν ὁ ἴδιος ὁ Χριστός πρὸς τόν τότε διώκτην τῆς Ἐκκλησίας, μετέπειτα δέ Ἀπόστολον τῶν ἐθνῶν, λέγει: <<Σαούλ, Σαούλ, τί μέ διώκεις;>> (Πράξ. Θ' 4) ἐννοῶντας τήν Ἐκκλησίαν.

Διά τούς λόγους αὐτούς, τήν ἀνταρσίαν κατά τοῦ Πατρός τήν ὁποίαν ἐπιχειροῦν **τά δύο Σχέδια Ἐγκυκλίου** δέν τήν ἀπετόλμησε κανείς ἄλλος ἕως τώρα πλὴν τοῦ Ἑωσφόρου. Ἡ Κυριακή Προσευχή, τό <<Πάτερ, ἡμῶν,>> ἀπευθύ-νεται πρὸς τόν Θεόν Πατέρα, τόν ὁποῖον ὀλως Πατροκτόνως οἱ νεοεκκλησιολόγοι ζητοῦν νά ἐκδιώξωμεν ἐκ τοῦ Οἴκου Του καί **νά ἐκθρονίσωμεν ἀπό τήν διακυβέρνησιν τοῦ Οἴκου Του.**

Κατ' ἐπανάληψιν ὁμοῦς ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὠνομάσθηκε **ἀδιστάκτως** καί Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ καί Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ καί Πατρός, ὅπως μᾶς διδάσκουν τά κατωτέρω χωρία τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τῶν Ἁγίων Πατέρων:

<<τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ τῇ οὔσῃ ἐν Κορίνθῳ... χάρις ὑμῖν καί εἰρήνη ἀπό Θεοῦ Πατρός ἡμῶν καί Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ>> (Α' Κορ. Α' 2-3, Β' Κορ. Α' 1-2).

<<ἀπρόσκοποι γίνεσθε καί Ἰουδαίοις καί Ἑλλησι καί τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ>> (Α' Κορ. Γ' 32).

<<Εἰ δέ τις δοκεῖ φιλόνηκος εἶναι, ἡμεῖς τοιαύτην συνήθειαν οὐκ ἔχομεν, οὐδέ αἱ ἐκκλησίαι τοῦ Θεοῦ>> (Α' Κορ. ΙΑ' 16).

<<ἢ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ καταφρονεῖτε...>> (Α' Κορ. ΙΑ' 22).

<<τῇ ἐκκλησίᾳ Θεσσαλονικέων ἐν Θεῷ πατρὶ καί Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ. χάρις ὑμῖν καί εἰρήνη ἀπό Θεοῦ καί πατρός ἡμῶν καί Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ>> (Α' Θεσ. Α' 1).

<<ὑμεῖς γάρ μιμηταί ἐγενήθητε, ἀδελφοί, τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ τῶν οὐσῶν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ...>> (Α' Θεσ. Α' 14).

<<τῇ ἐκκλησίᾳ Θεσσαλονικέων ἐν Θεῷ πατρὶ ἡμῶν καί Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ. χάρις ὑμῖν καί εἰρήνη ἀπό Θεοῦ πατρός ἡμῶν καί Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ>> (Β' Θεσ. Α' 1-2).

<<ὥστε ἡμᾶς αὐτούς ἐν ὑμῖν καυχᾶσθαι ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τῆς ὑπομονῆς ὑμῶν καὶ πίστεως...>> (Β΄ Θεσ. Α΄ 4).

<<εἰ δέ τις τοῦ ἰδίου οἴκου προστῆναι οὐκ οἶδε, πῶς ἐκκλησίας Θεοῦ ἐπιμελήσεται;>> (Α΄ Τιμ. Γ΄ 5).

<<ἵνα εἰδῆς πῶς δεῖ ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἀναστρέφεσθαι, ἣτις ἐστὶν ἐκκλησία Θεοῦ ζῶντος, στυλὸς καὶ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας>> (Α΄ Τιμ. Γ΄ 15).

Δέν εἶναι δυνατόν ἡ Ἐκκλησία νά εἶναι μέν τοῦ Πατρὸς, ὅπως εἶναι καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατά τήν σαφειάτην προσφώνησιν τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου, ἀλλά νά μὴν τήν κυβερνᾷ ὁ Πατήρ ἐπειδή τήν κυβερνᾷ ὁ Υἱός: <<**Ἐκκλησία Θεοῦ Πατρὸς καί τοῦ ἠγαπημένου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἠλεημένη ἐν παντί χαρίσματι, πεπληρωμένη, ἐν πίστει καὶ ἀγάπῃ, ἀνυστερήτω οὔσῃ παντός χαρίσματος, θεοπρεπεστάτη καὶ ἀγιοφόρω, τῇ οὔσῃ ἐν Σμύρνῃ τῆς Ἀσίας, ἐν ἀμώμῳ Πνεύματι καὶ Λόγῳ Θεοῦ, πλεῖστα χαίρειν**>> (Ἁγιος [Ἰγνάτιος] ὁ Θεοφόρος, PG 5, 708A).

Ἡ χάρις καί ἡ ἀγιότης τῆς Ἐκκλησίας δέν προσμετρᾶται παρά ἐν μεγέθει Θεοῦ, διότι εἶναι εὐλογημένη παρά τοῦ Τρισυποστάτου Θεοῦ καί οὐχί παρά ἀνθρώπου: <<**τῇ εὐλογημένη ἐν μεγέθει Θεοῦ Πατρὸς καὶ πληρώματι, τῇ καὶ προωρισμένη πρό αἰώνων εἶναι διὰ παντός εἰς δόξαν παράμονον, ἄτρεπτον, ἠνωμένην, καὶ ἐκλελεγμένην, ἐν πάθει ἀληθινῷ, ἐν θελήματι Θεοῦ Πατρὸς, καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῇ ἀξιωμακαρίστῳ, τῇ οὔσῃ ἐν Ἐφέσῳ τῆς Ἀσίας**>> (Ἁγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος, PG 5, 729-732).

<<ρύσεται ὑμᾶς Ἰησοῦς Χριστός, ὁ θεμελιώσας ὑμᾶς ἐπὶ τὴν πέτραν, ὡς λίθους ἐκλεκτούς, εὐαρμολογομένους εἰς οἰκοδομὴν Θεῖαν Πατρὸς...>>
(Ἁγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος, PG 5, 741A).

Ὅπως βλέπομεν, ἡ ἀντιδιαστολή μεταξύ Χριστοῦ καί Θεοῦ Πατρὸς ἣτις γίνεται ἄνευ ἀγιογραφικῶν καὶ ἀγιοπατερικῶν μαρτυριῶν ἀπὸ τὰ δύο Σχέδια Ἐγκυκλίου, εἶναι ἐνάντια εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας. Καί εἶναι ἐνάντια διότι συνεπάγεται αἰρετικὰς βλασφημίας κατά τοῦ Χριστοῦ καὶ κατά τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Συνεπάγεται εἴτε ὅτι Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστός **κατά τό ἀνθρώπινον μόνον**, ὡσάν νά ἀντιστοιχοῦσε καὶ ἀνθρώπινον πρόσωπον, ἀνθρωπί-νη ὑπόστασις, εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν τοῦ Χριστοῦ, εἴτε ὅτι εἶναι μέν Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας ὁ Χριστός ὡς Θεός, ἐνεργεῖ δέ δίχα τοῦ Πατρὸς. Εἰς μέν τὴν πρώτην

περίπτωσιν διαιρείται τό πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, Νεστοριανικῶ τῷ τρόπῳ, εἰς δέ τήν δευτέραν διαιρείται ἡ ἀπλή καί ἀσύνθετος καί ἀδιαίρετος Θεότης. Καί αἱ δύο ἐκδοχαί ὁμως εἶναι ἐξ ἴσου ΒΛΑΣΦΗΜΟΙ, ΑΙΡΕΤΙΚΑΙ καί ΑΝΤΙΘΕΟΙ. Ἡ θέσις λοιπόν αὐτή τῶν δύο Σχεδίων Ἐγκυκλίου εἰσάγει εἰς τόν χώρον τῆς Ἐκκλησίας μας μίαν νέαν Τριαδολογίαν, ἡ ὁποία διαταράσσει τάς ἐνδο-Τριαδικάς Σχέσεις.

Πράγματι, ἄλλη εἶναι ἡ ὑπόστασις τοῦ ἀγεννήτου Πατρός καί ἄλλη τοῦ γεννητοῦ Υἱοῦ. Ἡ μεταξύ των ὁμως ἐνότης εἶναι ἀπλή καί ἀδιαίρετος. Ἡ δέ πρός τά κτίσματα σχέσις των εἶναι κοινή ὡς ἐκ μιᾶς ἀρχῆς πηγάζουσα καί ἐξ ἐνός θελήματος ἐνεργουμένη: «Ἄμην, ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ δύναται ὁ υἱὸς ποιεῖν ἀφ' ἑαυτοῦ οὐδέν, ἐάν μὴ τι βλέπῃ τόν πατέρα ποιῶντα. ἃ γάρ ἄν ἐκεῖνος ποιῇ, ταῦτα καί ὁ υἱὸς ὁμοίως ποιεῖ» (Ἰωάν. Ε' 19). «Ἐγώ καί ὁ πατήρ ἐν ἐσμέν» (Ἰωαν. Γ' 30), «ὁ ἑώρακώς ἐμέ ἑώρακε τόν πατέρα» (Ἰωαν. ΙΔ' 9), «οὐ πιστεύεις ὅτι ἐγώ ἐν τῷ πατρὶ καί ὁ πατήρ ἐν ἐμοί ἐστι;» (Ἰωαν. ΙΔ' 10), «πιστεύετε μοι ὅτι ἐγώ ἐν τῷ πατρὶ καί ὁ πατήρ ἐν ἐμοί» (Ἰωαν. ΙΔ' 11), «ἵνα πάντες ἐν ᾧσι, καθὼς σύ πάτερ ἐν ἐμοί κάγώ ἐν σοί» (Ἰωαν. ΙΖ' 21).

Οἱ Πατέρες τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου εἶναι σαφέστατοι ὅτι αἱ ἐνεργεῖαι τοῦ Υἱοῦ πηγάζουν ἐκ τοῦ Πατρός καί δέν δυνάμεθα νά στεροῦμεν ἀπό τόν Πατέρα ἐνεργείας τάς ὁποίας ἀποδίδομεν εἰς τόν Υἱόν: «Πράττεται γάρ πάντα παρὰ τοῦ Θεοῦ καί πατρός δι' υἱοῦ ἐν πνεύματι ...κἄν ἐνεργῇ τήν ζωὴν ὁ υἱὸς ἐν γε τοῖς δεδημένοις τῆς ζωῆς, ἀλλ' οὐ δίχα τοῦ ὁμοουσίου πατρός. ἔχει γάρ ἐν ἑαυτῷ τόν γεννήσαντα. Καί γοῦν ἔφη σαφῶς: ἀπ' ἑμαντοῦ οὐ λαλῶ. ὁ δέ πατήρ ὁ ἐν ἐμοί μένων, ποιεῖ τά ἔργα αὐτός» (Πρακτικά τῶν Ἀγίων καί Οἰκου-μενικῶν Συνόδων, τόμος Α', ἐκδοσις Καλύβης Τιμίου Προδρομοῦ Ἱερᾶς Σκήτης Ἀγίας Ἀννης, Ἁγιον Ὄρος, 1981, σελ. 432).

Ὡς Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Χριστός δέν ἐνεργεῖ χωριστά ἀπό τόν Πατέρα, διότι δέν εἶναι χωρισμένος ἀπό τόν Πατέρα ἢ ἀπό τό Ἁγιον Πνεῦμα: «τουτέστιν ἀνέλαβεν ἄνθρωπον ἐν ἑαυτῷ, ἐν ᾧ πᾶν τό πλήρωμα τῆς θεότητος οἰκεῖ σωματικῶς. τοῦτον ἔχομεν οὐ διακεχωρισμένον ἀπό τοῦ πατρός, ἢ τοῦ ἀγίου πνεύματος» (Πρακτικά τῶν Ἀγίων καί Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τόμος Α', σελ. 250).

Τήν ἀντίθεσίν μας πρός τόν Οἰκουμενισμόν δέν τήν ἐξασφαλίζομεν διά τοῦ ἀποκεφαλισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας, ἐκτοπίζοντας τόν Θεόν Πατέρα ἀπό τήν Κεφαλήν τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε προσβάλλοντας τό δόγμα τῆς ἀλληλοπεριχωρήσεως

τῶν τριῶν Θεῶν προσώπων, ἀπομακρύνοντας τόν Χριστόν ἀπό τόν Πατέρα καί ἀπό τό Ἅγιον Πνεῦμα.

Ἡ σύνταξις τῶν δύο Σχεδίων Ἐγκυκλίου ὁμῶς διέπεται ἐξ ὀλοκλήρου ἀπό τήν ἀληθοφανῆν ἀλλά λανθασμένην ἀντίληψιν ὅτι πᾶν τό λεγόμενον ὑπό τῶν Οἰκουμενιστῶν ἀποτελεῖ οἰκουμενιστικήν βλασφημίαν.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁμῶς, τό ἴδιον θά ἔπρεπε νά ἰσχύη καί διὰ τούς ὀρθοδόξους, ὥστε πᾶν τό λεγόμενον ὑπό τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν νά θεωρεῖται ὀρθόδοξον. Νά δεχθῶμεν λοιπόν ὅτι ὁ,τι λέγουν οἱ Οἰκουμενισταί εἶναι αἰρετικόν καί ὁ,τι λέγουν οἱ Ὀρθόδοξοι εἶναι ὀρθόδοξον;

Ὅπως μαρτυρεῖται ἐκ πολλαπλῶν Συνοδικῶν καί ἄλλων ἐγγράφων, ἐκδοθέντων ἐπί δεκαετίας ὀλοκλήρους, ἡ ἀντίθεσις μας πρὸς τόν Οἰκουμενισμόν εἶναι σαφέστατα γνωστή, δεδομένη καί ἀσυμβίβαστος. Τόσον ἡ οἰκουμενιστική ΘΕΩΡΙΑ ΤΩΝ ΚΛΑΔΩΝ ἢ «*BRANCH THEORY*», διά τῆς ὁποίας κατακερματίζεται καί καθίσταται ἀνύπαρκτος ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ὅσον καί ἡ πρακτική τοῦ ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΜΟΥ, δηλαδή, τῆς συγχωνεύσεως ὄλων τῶν αἱρέσεων καί ὄλων τῶν θρησκειῶν, φέρνει τόν Οἰκουμενισμόν εἰς ἀπόλυτον ἀντίθεσιν πρὸς τήν ΑΛΗΘΕΙΑΝ, ἥτοι, πρὸς τήν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν μας.

Ἐπί πλέον, εἶναι φαντασιόπληκτον, παρανοϊκόν καί ἀδιανόητον ὅτι ὁ ἀντίχριστος καί ἄθεος Οἰκουμενισμός, ἡ ΠΑΝΑΙΡΕΣΙΣ καί ΠΑΝΘΡΗΣΚΕΙΑ τοῦ ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΜΟΥ, ἡ ὁποία ἐξισώνει τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν μέ τόν Βούδδαν, τόν Ζωροάστρην, τόν Λάο Τσέ, τόν Κομφούκιον καί τόν Μωάμεθ, δέχεται τήν Ἁγίαν Τριάδα ὡς Κεφαλήν τῆς Ἐκκλησίας, τήν στιγμῆν μάλιστα κατά τήν ὁποίαν καί τήν Ἐκκλησίαν θεωρεῖ ἀνύπαρκτον, ὡς μή ἀκόμη οὔσαν συστημένην, καί τήν Ἁγίαν Τριάδα παντελῶς ἀγνοεῖ καί ὑβρίζει.

ΤΡΙΤΗ ΑΙΡΕΣΙΣ

Εἰς τήν Σελίδα 8 τοῦ Πρώτου Σχεδίου ἀναγράφεται:

«Ὁ Οἰκουμενισμός. . . κηρύττει ὡς Κεφαλήν τῆς Ἐκκλησίας τόν Τριαδικόν Θεόν, ἀπορρίπτοντας τήν Ἁγίαν Γραφήν, ἡ ὁποία κηρύττει ὡς Κεφαλήν τόν Ἰησοῦν Χριστόν. . .»

Εἰς τὴν Σελίδα 10 τοῦ Δευτέρου Σχεδίου ἀναγράφεται:

«Διὰ τοῦτο καὶ κηρύττουν (οἱ Οἰκουμενισταί) ὡς Κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας τὸν Τριαδικόν Θεόν, ἀντικαθιστῶντες ἔτσι τὴν διατύπωσιν τῆς Ἁγίας Γραφῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός...»

Ἐνῶ κανεῖς μας δέν ἀρνήθηκε ποτέ ὅτι Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστός, ἢ ἀνωτέρω διατύπωσις δέν λέγει τό ἴδιο. Διδάσκει ὅτι Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός καὶ ὄχι ἢ Ἁγία Τριάς. Ἡμεῖς δεχόμεθα ὅτι Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστός. Δέν δυνάμεθα ὁμως νά δεχθῶμεν ὅτι Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι ὀλόκληρος ἢ Θεότης.

Ἐπί πλέον, καμμία διατύπωσις τῆς Ἁγίας Γραφῆς δέν χρησιμοποιεῖ τὸν ὄρον “Θεάνθρωπος”, ὁ ὁποῖος ἐπινοήθηκε ὑπὸ τοῦ αἰρετικοῦ Ὠριγένους κατὰ τὸν 3ον μ.Χ. αἰῶνα καὶ υἰοθετήθηκε τότε ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας διὰ νά ἀποδοθῇ ὁ ὑποστατικὸς τρόπος τῆς ἐνώσεως τῶν δύο φύσεων εἰς τὸ ἐν πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Ἡ τοποθέτησις τῶν δύο Σχεδίων ὅτι ἢ Ἁγία Τριάς δέν εἶναι Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας παρουσιάζεται ἄνευ Ἀγιογραφικῆς καὶ Ἀγιοπατερικῆς τεκμηριώσεως. Ἡ δέ υἰοθέτησις τῆς ἐγείρει σειρὰν προβλημάτων καὶ αἰρέσεων. Κατὰ πρῶτον λόγον, σημαίνει ὅτι ἢ Ἁγία Τριάς εἶναι ἐκτὸς Ἐκκλησίας. Κατὰ δεύτερον λόγον, σημαίνει ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ἀπομονωμένος καὶ χωρισμένος ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Τριάδα. Κατὰ τρίτον λόγον, σημαίνει ὅτι ἢ Ἐκκλησία εἶναι ἠνωμένη μετὰ τῆς Κεφαλῆς τῆς, ὄχι κατὰ χάριν ἀλλὰ καθ’ ὑπόστασιν, ὅπως εἶναι ὑποστατικῶς ἠνωμένη εἰς τὸν Χριστόν ἢ ἀνθρωπίνῃ μετὰ τῆς Θείας φύσεως Αὐτοῦ. Κατὰ τέταρτον λόγον, προσκρούει καὶ εἰς αὐτὴν τὴν κοινὴν λογικὴν ὡς ἄκρως παράλογος. Εἰς τὴν συνέχειαν ἀναλύομεν καὶ ἐξηγῶμεν τοὺς τέσσερις (4) αὐτοὺς λόγους:

ΚΑΤΑ ΠΡΩΤΟΝ ΛΟΓΟΝ, ἢ τοποθέτησις τῶν δύο Σχεδίων ὅτι ἢ Ἁγία Τριάς δέν εἶναι Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας σημαίνει ὅτι ἢ Ἁγία Τριάς εἶναι ἐκτὸς Ἐκκλησίας.

Τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν γνωρίζομεν ὅτι ἢ Ἁγία Τριάς δέν εἶναι τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἔρχεται ἢ ἀνωτέρω διατύπωσις νά θέσῃ τὴν Ἁγίαν Τριάδα

καί ἐκτός Κεφαλῆς, δηλαδή, παντελῶς ἐκτός Ἐκκλησίας. Καί ἐνῶ προσφάτως κατεδικάσαμεν ὄσους ἀπεμάκρυναν τήν Ἁγίαν Τριάδα ἀπό τὰς ἱεράς εἰκόνας, θά ἔλθωμε τώρα οἱ ἴδιοι νά τήν ἐκδιώξωμεν ἀπό τήν Ἐκκλησία;

ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΓΙΝΑΜΕ ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΟΙ, ΘΑ ΣΠΕΥΣΩΜΕΝ ΤΩΡΑ ΝΑ ΓΙΝΩΜΕΝ ΘΕΟΜΑΧΟΙ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΟΜΑΧΟΙ;

Ἅλα τά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας τελοῦνται ἐν ὀνόματι τῆς Ἁγίας Τριάδος καί ὄλαι αἱ ἱεραὶ ἀκολουθίαι εὐλογοῦνται εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Οἱ δέ νεοεκκλησιολόγοι τολμοῦν τομὴν μεταξύ Ἐκκλησίας καί Ἁγίας Τριάδος. Ἡ Ἐκκλησία θά αὐτομολήσῃ λοιπόν ἀπό τόν Τριαδικόν Θεόν; Καί θά δύναται τότε νά εἶναι Μία ἢ Ἁγία;

Οἱ Νεοεικονομάχοι ἔβγαλαν τήν Ἁγία Τριάδα ἀπό τίς εἰκόνες. Οἱ Νεοεκκλησιολόγοι βγάζουν τήν Ἁγία Τριάδα ἀπό τήν Ἐκκλησία.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης Συμεὼν εἶναι ἀπολύτως ἐνάντιος εἰς τήν ἐκτόπισιν τῆς Ἁγίας Τριάδος ἀπό τήν Ἐκκλησίαν. Σχολιάζοντας τήν ὁμολογίαν τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, λέγει:

«Σύ εἶ ὁ Χριστός ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος.» Αὕτη γάρ ἐστὶν ἡμῶν ὁ θεμέλιος τῆς ἀληθοῦς ὁμολογίας, δι' ἣν καί αὐτός, ὡς παρὰ τοῦ Πατρὸς μαθὼν μακαρίζεται, καί οἱ ταύτην λαβόντες ἡμεῖς, ἀσινεῖς διαφυλαχθέντες, ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καί προφητῶν ὄντος ἀκρογων-νιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, οἱ κατοικητήριον Πνεύματος ἐσμέν. “ Ἐν ᾧ καί ὑμεῖς συνοικοδομεῖσθε,” Παῦλος φησιν, “εἰς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ ἐν Πνεύματι.” Ὁρᾶτε; Ἡ Ἐκκλησία αὕτη ἐν τῇ Τριάδι ἐγήγερται. ἐν ᾧ καί ὑμεῖς τῷ Χριστῷ Ἰησοῦ συνοικοδομεῖσθε, Παῦλος φησιν, αὐτῷ τῷ Υἱῷ δηλαδή, “εἰς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ” ἦτοι τοῦ Πατρὸς “ἐν Πνεύματι”» (PG 155, 133D).

Παρομοία εἶναι ἡ θέσις τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Μητροφάνους Κριτοπούλου εἰς τήν Ὁμολογίαν του: «Ἐκκλησία (καλεῖται) ὅτι οὐκ ἀφ' ἑαυτῆς αὕτη συνήχθη, ἀλλ' ἄλλος ταύτην εἰς τοῦτο ἐκάλεσεν. ὅς ἐστιν ὁ ἐν Τριάδι Θεός ... Καλεῖται δέ αὕτη παρὰ τῆ Θεοπνεύστῳ Γραφῇ πῆ μὲν νύμφη Χριστοῦ... πῆ δέ οἶκος Θεοῦ καί Ἐκκλησία Θεοῦ ζῶντος, στῦλος τε καί ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας, ἄλλοτε σῶμα Χριστοῦ » (Ἡμεροδείκτης Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. 1978).

Τόν Τριαδικόν Θεόν αναγνωρίζει ως Κεφαλήν τῆς Ἐκκλησίας καί ἡ Ὁ-μολογία τοῦ Δοσιθέου, Πατριάρχου Ἱεροσολύμων: «**ὅ,τι Θεός ἐν τῇ οὐρανίῳ τῶν πρωτοτόκων Ἐκκλησία καί ἥλιος ἐν τῷ κόσμῳ, τοῦτο ἕκαστος ἀρχιερεὺς ἐν τῇ κατὰ μέρος Ἐκκλησίᾳ**» (Ἡμεροδείκτης Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. 1978). Δέν λέγει, ὅπως οἱ νεοεκκλησιολόγοι, ὅτι Κεφαλή τῆς οὐρανίου Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Χριστοῦ.

Βεβαίως κανεῖς ἀπό τούς τρεῖς αὐτούς Ἐκκλησιαστικούς Πατέρας δέν καινοτομεῖ, ἀλλά ἔχουν ὅλοι των τόν θεῖον Ἀπόστολον Παῦλον ὁδηγόν λέγοντα: «**Καί ἐλθὼν εὐηγγελίσαστο εἰρήνην ὑμῖν τοῖς μακράν, καί τοῖς ἐγγύς. ὅτι δι' αὐτοῦ ἔχομεν τήν προσαγωγήν ἀμφοτέροι ἐν ἐνί Πνεύματι πρὸς τόν Πατέρα. Ἄρα οὖν οὐκέτι ἐστέ ξένοι καί πάροικοι, ἀλλά συμπολίται τῶν ἁγίων καί οἰκείοι τοῦ Θεοῦ. Ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καί προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. ἐν ᾧ πᾶσα ἡ οἰκοδομή συναρμο-λογουμένη αὔξει εἰς ναόν ἅγιον ἐν Κυρίῳ. ἐν ᾧ καί ὑμεῖς συνοικοδομεῖσθε εἰς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ ἐν Πνεύματι**» (Εφεσ. β' 17-22).

Ἰδού ἡ Ἁγία Τριάς συναρμολογοῦσα τήν οἰκοδομήν τῆς Ἐκ-κλησίας καί κατοικοῦσα ἐν αὐτῇ.

Τήν ἴδιαν εἰκόνα μᾶς δίδει καί ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος διά τήν σχέσιν Ἁγίας Τριάδος καί Ἐκκλησίας:

«**ρύσεται ὑμᾶς Ἰησοῦς Χριστός, ὁ θεμελιώσας ὑμᾶς ἐπὶ τήν πέτραν, ὡς λίθους ἐκλεκτούς, ἐναρμολογομένους εἰς οἰκοδομήν Θεῖαν Πατρός, ἀναφερο-μένους εἰς τὰ ὕψη διὰ Χριστοῦ τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν σταυρωθέντος, σχοίνῳ χρωμένους τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, πίστει δέ ἀναγομένους, καί ἀγάπῃ κουφιζομένους ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, συνοδοιποροῦντας ἅμα ἀμώμοις. Μακάριοι γάρ, φησί, οἱ ἄμωμοι ἐν ὁδῷ, οἱ πορευόμενοι ἐν νόμῳ Κυρίου. Ὁδός δέ ἐστὶν ἀπλανής Ἰησοῦς ὁ Χριστός. Ἐγὼ γάρ, φησί. Εἶμι ἡ ὁδός καί ἡ ζωή. Ὁδηγεῖ δέ ἡ ὁδός πρὸς τόν Πατέρα. Οὐδεὶς γάρ, φησὶν, ἔρχεται πρὸς τόν Πατέρα, εἰ μὴ δι' ἐμοῦ**» (PG 5, 741A).

Καμμία ἀνθρωπίνη ὑπόστασις καί καμμία κτιστή δύναμις δέν δύναται νά φέρῃ τόν ἄνθρωπον πρὸς τόν Θεόν Πατέρα, παρά μόνον ὁ Χριστός, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, ὅστις διά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνδέει ἡμᾶς καί δομεῖ τόν Οἶκον τοῦ Πατρός.

Εἶναι ἀδιανόητον ὅτι ὁ Θεοφόρος Ἰγνάτιος, λέγοντας «εἷς γάρ ἐστιν ὁ Χριστός, εἷς ὃν πᾶν ἔθνος πιστεῦσαν, καί πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογησαμένη, εἷς Θεόν συνήχθη» (PG 5, 772B), θά μπορούσε ποτέ νά συμφωνήσῃ μέ τήν θέσιν τῶν νεοεκκλησιολόγων ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν ἀνήκει εἰς τήν Ἁγίαν Τριάδα ἐπειδή ἀνήκει εἰς τόν Χριστόν. Ὡσαν νά μὴν εἶναι ὁ Χριστός Εἷς τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Αὐτή ἡ θέσις τῶν νεοεκκλησιολόγων ἔρχεται ἐπίσης εἰς ἀντίθεσιν πρός τήν διδασκαλίαν τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, ὁ ὁποῖος βλέπει τό ἐκκλησιαστικόν ἀγαθόν τῆς αἰωνίου ζωῆς νά δαψιλεύεται ἀληθῶς παρά τῆς Ἁγίας Τριάδος: «Ἡ μὲν οὖν ὄντως ζωὴ καί ἀληθῶς ἐστίν ὁ πατήρ, ὁ δι' υἱοῦ τοῖς ἅπασιν ἐν ἀγίῳ πνεύματι τὰς ἐπουρανίους πηγάζων δωρεάς, διά δέ τήν ἐκείνου φιλοφροσύνην καί ἡμῖν τοῖς ἀνθρώποις τὰ τῆς αἰωνίου ζωῆς ἀψευδῶς ἐπήγγελλται» (Φωτιζομένων Κατήχησις ΙΗ' 29).

Ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας ἀποδίδει εἰς τήν Ἐκκλησίαν καί ὁμοιότητα καί συνάφειαν μετά τῆς Ἁγίας Τριάδος: «ὥς εἰς εἰκόνα καί τύπον τῆς ἀδιασπάστου φιλίας τε καί ὁμονοίας καί ἐνότητος, τῆς ἐν ὁμοψυχία νοουμένης, τήν οὐσιώδη παραλαβὴν ἐνότητα Χριστός, ἣν ἔχει μὲν ὁ Πατήρ πρός αὐτόν, αὐτός δέ αὐτὸν πάλιν πρός τόν Πατέρα, συνανακιρονᾶσθαι τρόπον τινά καί ἡμᾶς ἀλλήλοις βούλεται, ἐν δυνάμει δῆλον ὅτι τῆς ἁγίας τε καί ὁμοουσίου Τριάδος, ὡς ἐν νοεῖσθαι τό σύμπαν τῆς Ἐκκλησίας σῶμα...» (PG 74, 557A). Δηλαδή, ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας πηγάζει ἐκ τῆς δυνάμεως καί ἐνεργείας τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ὁ δέ ἱερός Χρυσόστομος, ὁμιλῶν πρός τοὺς ἐγκαταλείποντας τὰς ἱεράς συνάξεις, ἐπιτείνει τήν οἰκειότητα τῆς Ἐκκλησίας μετά τῆς Ἁγίας Τριάδος: «**Τί ἡδύτερον, εἶπέ μοι, τῆς ἐνταῦθα διαγωγῆς; Εἰ γάρ διημερεῦειν ἐνταῦθα ἐχρῆν, τί σεμνότερον; τί ἀσφαλέστερον, ὅπου ἀδελφοί τοσοῦτοι, ὅπου τό Πνεῦμα τό ἅγιον, ὅπου Ἰησοῦς μέσος, καί ὁ τούτου Πατήρ; Ποίαν ἕτεραν ζητεῖς συναγωγῆν τοιαύτην; ποῖον ἕτερον βουλευτήριον; ποῖαν σύνοδον; Τόσαῦτα ἀγαθὰ ἐν τῇ τραπέζῃ, ἐν τῇ ἀκροάσει, ἐν ταῖς εὐχαῖς, ἐν ταῖς συνουσίαις. καί σύ πρός ἕτερας βλέπεις διατριβάς;**» (PG 51, 70). Δηλαδή, εἰς τήν σύναξιν τῆς Ἐκκλησίας εὐρίσκεται παροῦσα ὁλόκληρος ἡ Ἁγία Τριάς.

Ὁ ἴδιος ἅγιος ἄλλοῦ μᾶς λέγει ὅτι ἡ Ἐκκλησία ὄχι μόνον ἀνήκει εἰς τόν Τριαδικόν Θεόν ἀλλά καί ἐκ τῆς ἐνότητος Αὐτοῦ πηγάζει ἡ δική της ἐνότης: «**Τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ. Οὐ τοῦδε καί τοῦδε, ἀλλά τοῦ Θεοῦ. Τῇ οὔσῃ ἐν Κορίνθῳ. Οὐρᾶς πῶς καθ' ἐκάστην λέξιν κατέβαλεν αὐτῶν τό φύσημα, τήν διάνοιαν ἐθίζων διά πάντων πρός τόν οὐρανόν; Ἐκκλησίαν δέ Θεοῦ καλεῖ, δεικνύς ὅτι ἠνώσθαι**

αὐτήν χρῆ. Εἴ γάρ Θεοῦ ἐστίν, ἦνωται, καί μία ἐστίν, οὐκ ἐν Κορίνθῳ μόνον ἀλλά καί ἐν πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ. Τό γάρ τῆς Ἐκκλησίας ὄνομα οὐ χωρι-σμοῦ, ἀλλά ἐνώσεώς ἐστὶ καί συμφωνίας ὄνομα... μίαν δεῖ εἶναι Ἐκκλησίαν, καίτοι τόποις πολλοῖς κεχωρισμένην ... Εἴ δέ ὁ τόπος χωρίζει, ἀλλ' ὁ Κύριος αὐ-τούς συνάπτει κοινός ὢν ... τοῦ Κυρίου τοῦ ἐνός συνάπτοντος αὐτούς» (PG 61, 13).

Χωρίς κίνδυνον νά ὀλισθήσῃ εἰς οἰκουμενισμόν ὅταν ὁμιλεῖ περὶ Ἐκκλησίας, ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος κατ' ἐπανάληψιν καί μέ χαρακτηριστικὴν ἄνεσιν προσβλέπει εἰς τὴν ἐνότητα τῶν Τριῶν Θεῶν Προσώπων: «*...ἐπεράστους δέ ἡμᾶς ἐποίησε τῷ Πατρὶ διὰ τοῦ Πνεύματος. Ἰδοὺ πάλιν τό, ἐν, διὰ ἐστὶ, δι' ἑαυ-τοῦ καί Πνεύματος προσήγαγεν αὐτῷ. Ἄρα οὖν οὐκέτι ἐστὲ ξένοι καί πάροικοι, ἀλλά συμπολίται τῶν ἁγίων*» (PG 62, 43).

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς ἀποδίδει τὴν ὁμοιότητα τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῆς Ἁγίας Τριάδος εἰς τό ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔχει τὴν αὐτὴν κατὰ μίμησιν ἐνέργειαν μέ τὴν Ἁγίαν Τριάδα: «*Τὴν τοίνυν ἁγίαν Ἐκκλησίαν κατὰ πρώτην θεωρίας ἐπιβολήν, τύπον καί εἰκόνα Θεοῦ φέρειν, ἔλεγεν ὁ μακάριος γέρον ἐκειῖνος (δηλαδή, ὁ Ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης). ὡς τὴν αὐτὴν αὐτῷ κατὰ μίμησιν καί ἐνέργειαν ἔχουσαν*» (PG 91, 664D). Ὡς ταμεῖον δέ τῆς Θείας Χάριτος, ἡ Ἐκκλησία ἐνεργεῖ ἐνωτικά ὅπως καί ὁ Θεός: «*Εἰκὼν μὲν οὖν τοῦ Θεοῦ ἡ Ἐκκλησία, καθὼς εἴρηται, ὡς τὴν αὐτὴν τῷ Θεῷ περὶ τοὺς πιστοὺς ἐνεργούσαν ἐνωσιν, κἂν διάφοροι τοῖς ἰδιώμασι καί ἐκ διαφόρων τόπων καί τρόπων, οἱ κατ' αὐτὴν διὰ τῆς πίστεως ἐνοποιούμενοι τύχωσιν ὄντες*» (PG 91, 668D).

Τόσον ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς εἰς τό ἄνωτέρω χωρίον ὅσον καί ὄλοι οἱ Ἅγιοι, καθὼς ἐδιδάχθησαν ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων, ὅταν λέγουσιν “Θεόν”, τόν ΤΡΙΑΔΙΚΟΝ ΘΕΟΝ ἐννοοῦν, διότι Αὐτός εἶναι ὁ μόνος ἀληθινός Θεός.

Ὁ Μέγας Φώτιος, θεωρῶντας ἐκ παραλλήλου τὴν πλάσιν καί τὴν ἀνάπλασιν ὡς Ἐκκλησίαν, τὰς ἀποδίδει εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα: «*Τί δ' οὖν ὁ πλάστης καί κηδεμών; ἄρα παρεῖδεν εἰς τέλος τό πλάσμα ταλαιπωρούμενον, καί τοσαύτη πλάνη βυθιζόμενον; Οὐ μὲν οὖν. Πῶς γάρ ὅπερ φιλοτιμούμενος ἔπλασεν, ἠνέ-σχετ' ἂν ἠδέως ὁρᾶν συλαγωγούμενον καί πλανώμενον; Διὸ πρὸς ἑαυτὴν μὲν ἢ τῆς Τριάδος ἐνότης, εἰ θέμις εἰπεῖν, ἐκκλησιάσασα. θέμις δέ τοῦτο λέγειν ἐπὶ τῆς ἀναπλάσεως, ὅτι καί τό, Ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καί ὁμοίωσιν, ἐπὶ πλάσεως εἴρηται. τῷ ἐνιαίῳ τῆς γνώμης βουλήματι, τὴν ἀνά-πλασιν τοῦ συντριβέντος διετίθετο πλάσματος» (PG 102, 557D - 560A). Δηλαδή, τόν ἄνθρωπον δημιουργεῖ καί ἀναδημιουργεῖ, ἦτοι, ἐκκλησιάζει, ὀλόκληρος ἡ Ἁγία Τριάς.*

Ὁ Εὐθύμιος Ζιγαβηνός, Κανονολόγος μοναχός τοῦ ΙΙου καί ΙΒου αἰῶνος, τό ἐνιαῖον τῆς Ἐκκλησίας ἀποδίδει εἰς τό ὅτι ἐν αὐτῇ λαλεῖ τό Ἅγιον Πνεῦμα: *«Εἰς μίαν, ἀγίαν, καθολικήν καί ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν. Οὐ γάρ εἰς ἄλλην μὲν διά τῶν προφητῶν, εἰς ἄλλην δέ διά τῶν ἀποστόλων ἐλάλησε τό Πνεῦμα τό Ἅγιον»* (PG 131, 17-20). Ἐδῶ φαίνεται ὅτι δέν εἶναι ἄλλη ἡ Ἐκκλησία τῶν Προφητῶν καί ἄλλη τῶν Ἀποστόλων, ἀλλά μία καί ἐνιαία.

Τήν οὐσιαστικήν συμμετοχήν τοῦ Τρίτου Προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδος εἰς τήν Ἐκκλησίαν ἐκφράζει ὁ ἱερός Χρυσόστομος ὡς ἀλληλουχίαν: *«Εἰ μὴ Πνεῦμα παρῆν, οὐκ ἂν συνέστη ἡ Ἐκκλησία. Εἰ δέ συνίσταται ἡ Ἐκκλησία, εὐδῆλον ὅτι Πνεῦμα πάρεστι»* (PG 50, 459).

Πιό πρῖν, ὁ Ἅγιος Εἰρηναῖος συνεκτείνει τήν Ἐκκλησίαν καί τό Ἅγιον Πνεῦμα: *«Ὅπου ἡ Ἐκκλησία ἐκεῖ καί τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, καί ὅπου τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἐκεῖ καί ἡ Ἐκκλησία καί ἡ χάρις τοῦ Κυρίου»* (Κατά Αἰρέσεων ΙΙΙ 24).

Ἀφήνοντας τόν Ἅγιον Ἰωάννην τόν Χρυσόστομον νά ἀνακεφαλαιώσῃ τήν σχέσιν τῆς Ἐκκλησίας μέ τήν Ἁγίαν Τριάδα μαθαίνομεν: *«Τά πάντων κεφαλαιωδέστερα, φησί, κοινά πάντων ἐστί, τό βάπτισμα, τό διά πίστεως σωθῆναι, τό τόν Θεόν ἔχειν Πατέρα, τό τοῦ αὐτοῦ Πνεύματος ἅπαντας μετέχειν»* (PG 62, 81).

Δηλαδή, ἐπί δισχιλιετίαν, ἡ συνείδησις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὅτι διά τοῦ Χριστοῦ τόν Πατέρα ἐκείνου ἔχομεν καί ἡμεῖς Πατέρα ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι. Ποτέ δέν ἐχώρισεν ἡ Ἐκκλησία τόν Χριστόν ἀπό τόν Θεόν Πατέρα καί ἀπό τό Ἅγιον Πνεῦμα. Ἡ Ἐκκλησία δέν ἀνεγνωρίσθη ποτέ ὡς ἓνα χωριστόν Βασίλειον τοῦ Χριστοῦ, εἰς τό ὅποιον δέν βασιλεύει ὁ Πατήρ καί τό Ἅγιον Πνεῦμα, ἥτοι, ὀλόκληρος ἡ ὑπερούσιος Ἁγία Τριάς.

Στρεφόμενοι τώρα εἰς τήν Παλαιάν Διαθήκην εὐρίσκομεν σειρᾶν ἀναφορῶν εἰς τήν Ἐκκλησίαν ὡς ἀνήκουσαν εἰς τόν Ὑψιστον, εἰς τόν Κύριον, εἰς τόν Σαβαώθ, τουτέστιν, εἰς τόν ἐν Τριάδι ἓναν Δεσπότην Θεόν ὁ ὅποιος ἀποκαλύπτεται εἰς τούς προφήτας. **Διότι ὅταν καί ὅπου ἡ Ἁγία Γραφή ἀναφέρεται εἰς τόν Θεόν ἐννοεῖ τόν Τριαδικόν Θεόν.** Τό πρῶτον δόγμα τῆς πίστεως ἡμῶν, ἐξ ἄλλου, εἶναι πίστις εἰς τήν Ἁγίαν, Ὁμοούσιον, Ζωοποιόν καί Ἀδιαίρετον Τριάδα, ἥτοι, εἰς τόν ΕΝΑ καί ΤΡΙΣΥΠΙΟΣΤΑΤΟΝ ΘΕΟΝ.

Ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος, ἡ ἐνυπόστατος Σοφία τοῦ Θεοῦ διδάσκει ἐν ἐκκλησίᾳ Ὑψίστου τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ: «Ἡ σοφία αἰνέσει ψυχὴν αὐτῆς καὶ ἐν μέσῳ λαοῦ αὐτῆς καυχῆσεται. **Ἐν ἐκκλησίᾳ Ὑψίστου** στόμα αὐτῆς ἀνοίξει καὶ ἐναντι δυνάμεως αὐτοῦ καυχῆσεται» (Σοφία Σειράχ ΚΔ' 1-3). Τίνος Ὑψίστου εἶναι ἡ Ἐκκλησία ἂν ὄχι τοῦ ἐνός καὶ μόνου Τριαδικοῦ Θεοῦ;

Παρομοίως καὶ ὁ **προφήτης Μιχαίας**: «*Οὐκ ἔσται σοι βάλλον σχοινίον ἐν ἐκκλησίᾳ Κυρίου*» (Μιχαίας Β' 5). Καὶ πῶς εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Κυρίου ἂν ὁ Κύριος, ὁ Τριαδικὸς Θεός, **δέν τὴν ἐξουσιάζει ὡς Κεφαλὴ τῆς**;

Ὁ δὲ κάτωθι ἀναφερόμενος ἀμπελῶν, τίνος Κυρίου Σαβαώθ εἶναι; «Ἄμπελῶν ἐγενήθη τῷ ἡγαπημένῳ ἐν κέρατι, ἐν τόπῳ πίονι. καὶ φραγμὸν περιέθηκα καὶ ἐχαράκωσα καὶ ἐφύτευσα ἄμπελον ...καὶ ἔμεινα τοῦ ποιῆσαι σταφυλὴν, ἐποίησε δὲ ἄκανθας ... τί ποιήσω ἔτι τῷ ἀμπελῶνι μου καὶ οὐκ ἐποίησα αὐτῷ; διότι ἔμεινα τοῦ ποιῆσαι σταφυλὴν ἐποίησε δὲ ἄκανθας... **ὁ γὰρ ἀμπελῶν Κυρίου Σαβαώθ οἶκος τοῦ Ἰσραὴλ ἐστι καὶ ἄνθρωπος τοῦ Ἰούδα** νεόφυτον ἡγα-πημένον. ἔμεινα τοῦ ποιῆσαι κρίσιν ἐποίησε δὲ ἀνομίαν καὶ οὐ δικαιοσύνην. ἀλλὰ κραυγὴν» (Ἡσαΐας Ε' 1-7). Ὁ ἀμπελῶν Κυρίου Σαβαώθ εἶναι ἡ Ἐκκλησία τὴν ὁποῖαν ἡ Ἁγία Τριάς ἐφύτευσε καὶ εἰς τὴν ὁποῖαν ὁ Πατὴρ ἀπέστειλε τὸν ἴδιον Υἱόν. Αὐτό μᾶς διδάσκει καὶ ἡ κατωτέρω Παραβολὴ τοῦ Ἀμπελῶνος **εἰς τὸν Εὐαγγελιστὴν Ματθαῖον**:

«Ἄλλην παραβολὴν ἀκούσατε. ἄνθρωπός τις ἦν οἰκοδεσπότης, ὅστις ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα καὶ φραγμὸν αὐτῷ περιέθηκε καὶ ὠρυξεν ἐν αὐτῷ ληνὸν καὶ ὠκοδόμησε πύργον, καὶ ἐξέδοτο αὐτόν γεωργοῖς καὶ ἀπεδήμησεν. ὅτε δὲ ἤγγισεν ὁ καιρὸς τῶν καρπῶν, ἀπέστειλε τοὺς δούλους αὐτοῦ πρὸς τοὺς γεωροὺς λαβεῖν τοὺς καρπούς αὐτοῦ. καὶ λαβόντες οἱ γεωργοὶ τοὺς δούλους αὐτοῦ ὃν μὲν ἔδειραν, ὃν δὲ ἀπέκτειναν, ὃν δὲ ἐλιθοβόλησαν. πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλους δούλους πλείονας τῶν πρώτων, καὶ ἐποίησαν αὐτοῖς ὡσαύτως. ὕστερον δὲ ἀπέστειλε πρὸς αὐτούς τὸν υἱὸν αὐτοῦ λέγων, ἐντραπήσονται τὸν υἱὸν μου. οἱ δὲ γεωργοὶ ἰδόντες τὸν υἱὸν εἶπον ἐν ἑαυτοῖς, οὗτός ἐστιν ὁ κληρονόμος, δεῦτε ἀποκτείνωμεν τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ. καὶ λαβόντες αὐτόν ἐξέβαλον ἔξω τοῦ ἀμπελῶνος καὶ ἀπέκτειναν. ὅταν οὖν ἔλθῃ ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος, τί ποιήσει τοῖς γεωργοῖς ἐκείνοις; λέγουσιν αὐτῷ, κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτούς, καὶ τὸν ἀμπελῶνα ἐκδώσεται ἄλλοις γεωργοῖς, οἵτινες ἀποδώσουσιν αὐτῷ τοὺς καρπούς ἐν τοῖς καιροῖς αὐτῶν. λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, οὐδέποτε ἀνέγνωτε ἐν ταῖς γραφαῖς, λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας, παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν

ὀφθαλμοῖς ἡμῶν; διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν ὅτι ἀρθήσεται ἀφ' ὑμῶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ δοθήσεται ἔθνει ποιοῦντι τοὺς καρπούς αὐτῆς. καὶ ὁ πεσὼν ἐπὶ τὸν λίθον τοῦτον συνθλασθήσεται, ἐφ' ὃν δ' ἂν πέσῃ, λικμήσει αὐτόν.» (Ματθ. ΚΑ' 33-44).

Διὰ τοῦ ἀμπελῶνος, ὡς εἰκόνοσ τῆς Ἐκκλησίας, τόσον ἡ Παλαιά Διαθήκη ὡσον καὶ ἡ Καινὴ παρουσιάζει τὸν **Τρισυπόστατον Θεόν** ὡς ἀμπελουργόν καὶ Κύριον αὐτῆς. Δέν παρουσιάζει ὡς Κύριον τοῦ ἀμπελῶνος **μίαν μεμονωμένην Θεῖαν Ὑπόστασιν**, ἥτοι, τὴν Ὑπόστασιν τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, τὴν προσλαβοῦσαν ἀνθρωπίνην φύσιν.

Ὁ προφήτης Ἰερεμίας ἐπίσης διὰ παρομοιώσεως λαλῶν, θεωρεῖ τὴν Ἐκκλησίαν ὡς φυτεῖαν τοῦ Θεοῦ: «**ἐγὼ δέ ἐφύτευσα σέ ἄμπελον καρποφόρον πᾶσαν ἀληθινήν. Πῶς ἐστράφησ εἰς πικρίαν ἡ ἄμπελος ἡ ἀλλοτρία;**» (Ἰερεμίας Β' 21). Αὐτὴ εἶναι ἡ Ἐκκλησία τὴν ὁποῖαν ἐφύτευσεν ὁ ἐν Τριάδι Θεός.

Ἡ δέ Ἐκκλησία εἰς τὴν ὁποῖαν ἀναφέρεται ὁ **προφήτης Νεεμίας** τίνος Θεοῦ εἶναι; «**Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἀνεγνώσθη ἐν βιβλίῳ Μωϋσεῖ ἐν ὧσὶ τοῦ λαοῦ καὶ εὐρέθη γεγραμμένον ἐν αὐτῷ, ὅπως μὴ εἰσέλθωσιν Ἀμμανῖται καὶ Μωαβῖται ἐν ἐκκλησίᾳ Θεοῦ ἕως αἰῶνος**» (Νεεμίας ΙΓ' 1). Τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ λογίζεται ἡ Ἐκκλησία καὶ τόπος τῆς παρουσίας Του. Εἶναι δυνατὸν μὲ τὴν λέξιν «Θεός» νά νοεῖται ἐν ὃν ἐκ τοῦ ὁποῖου ἀποκλείονται δύο ἐκ τῶν Τριῶν Θεῶν Προσώπων; **Ὅποιος ἰσχυρίζεται αὐτό πιστεύει εἰς ἄλλον Θεόν καὶ ὄχι εἰς τὸν Τριαδικόν.**

Τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ Ἐκκλησία καὶ ὡσ δική Του Βασιλεία τὴν βλέπει καὶ ὁ ἅγιος Νεκτάριος: «**Ἡ Ἐκκλησία ὡσ βασιλεία Θεοῦ οὐδέν ἔχει κοινόν πρὸς τὰ ἔργα τῆσ βασιλείασ τοῦ κόσμου. ἡ βασιλεία ἡ ἐμῆ, εἶπεν ὁ αὐτῆσ ἰδρυτῆσ, οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου**» (Ποιμαντικὴ, Ἀθῆναι, Νεκτάριος Παναγόπουλος, σελ. 25). Εἶναι ἀδιανόητον νά ἀπουσιάζῃ ὁ Μέγας Βασιλεύς ἀπὸ τὴν Βασιλείαν Του, νά μὴν εἶναι παρὼν ἢ ἐνεργῶν ἐν αὐτῇ, νά μὴν κυβερνᾷ αὐτὴν ὡσ Κεφαλὴ τῆσ.

Εἰς ὄλα τὰ Θεῖα Μυστήρια, ἡ Ἐκκλησία εὐλογεῖται ὡσ Βασιλεία τῆσ Ἁγίας Τριάδος καὶ ὄχι ὡσ Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ καὶ μόνον τοῦ Χριστοῦ: «**Εὐλο-γημένη ἡ Βασιλεία τοῦ Πατρὸσ καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺσ αἰῶνας τῶν αἰῶνων, Ἀμήν**».

Ὁ ἐν ὀνόματι τοῦ ἀντι-Οἰκουμενισμοῦ διὰ τῶν δύο Σχεδίων Ἐγκυκλίου ἐπιχειρούμενος ἐξοστρακισμὸσ τῆσ Ἁγίας Τριάδος ἐκ τῆσ Ἐκκλησίας, ὄχι μόνον

δέν πολεμᾶ τόν Οἰκουμενισμόν, ἀλλά ἐξομοιοῦται μετά τοῦ Θεοῦ διότι καθιστᾶ τήν Ἐκκλησίαν κενήν Θεοῦ.

ΚΑΤΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΛΟΓΟΝ, ἡ τοποθέτησις τῶν δύο Σχεδίων ὅτι ἡ Ἁγία Τριάς δέν εἶναι Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας ἀπομονώνει καί χωρίζει τόν Ἰησοῦν Χριστόν ἀπό τήν Ἁγίαν Τριάδα. Αὐτό ὁμως ἐγείρει μίαν σειράν ἐρωτημάτων περὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς Κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας.

Πῶς τό ἐκλαμβάνουν οἱ νεοεκκλησιολόγοι; Ἡ Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι Θεός ἢ ὄχι; Ἄν ναί, τότε πῶς μπορεῖ νά σταθῇ ὁ ἰσχυρισμός τους ὅτι ἡ Ἁγία Τριάς δέν εἶναι Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας; Χωριστά ἐνεργεῖ ὁ Χριστός ἀπό τόν Θεόν Πατέρα καί ἀπό τό Ἅγιον Πνεῦμα ἢ ἠνωμένα καί διά τῆς αὐτῆς ἐνεργείας κυβερνᾶ τήν Ἐκκλησίαν Του;

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός λέγει πῶς ἐνῶ μεταξύ ἀνθρώπων αἱ γνώμαι καί αἱ ἐνεργεῖαι διαφέρουν ἀπό ὑπόστασιν εἰς ὑπόστασιν, δέν συμβαίνει τό ἴδιον καί μεταξύ τῶν τριῶν ὑποστάσεων τοῦ ἑνός Θεοῦ: «Ἡ γάρ γνώμη συνδιαιρεῖται ταῖς ὑποστάσεσι ἐννοεῖ τῶν ἀνθρώπων *πλὴν τῆς ἁγίας καί ἀπλῆς καί ἀσυνθέτου καί ἀδιαιρέτου θεότητος*. Ἐκεῖ γάρ τῶν ὑποστάσεων μὴ εἰς ἅπαν διαιρουμένων καί διῆσταμένων οὐδέ τό θελητόν διαιρεῖται. Κάκει μὲν, ἐπειδὴ μία ἡ φύσις, μία καί ἡ φυσικὴ θέλησις. Ἐπειδὴ δέ καί αἱ ὑποστάσεις ἀδιάστατοί εἰσιν, ἐν καί τό θελητόν καί μία ἡ κίνησις τῶν τριῶν ὑποστάσεων» (PG 94, 948A-B). Δηλαδή, μία ἡ ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ καί ἐξ ἀδιαιρέτου κατέρχεται πρὸς τὰ κτίσματα ἐκ τῶν Τριῶν Θεῶν Ὑποστάσεων.

Ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς ἐπίσης λέγει: «Θεολογίαν μὲν διδάσκει σαρκούμενος ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος ὡς ἐν ἑαυτῷ δεικνύς τόν Πατέρα καί τό Πνεῦμα τό ἅγιον. Ὁλος γάρ ἦν ὁ Πατήρ καί ὅλον τό Πνεῦμα τό ἅγιον οὐσιωδῶς ἐν ὅλῳ τελείως τῷ Υἱῷ καί σεσαρκωμένῳ οὐ σαρκούμενοι» (PG 90, 876C). Δηλαδή, ἂν καί μόνον ὁ Υἱὸς ἐσαρκώθη, πᾶν τό πλήρωμα τῆς Θεότητος κατοικεῖ ἐν αὐτῷ σωματικῶς, καί οὔτε ὁ Πατήρ οὔτε τό Πνεῦμα ἀπέστη τοῦ σεσαρκωμένου Υἱοῦ, ἀλλ' ἐν Αὐτῷ παρῆσαν.

Τό γεγονός ὅτι ὁ Πατήρ καί τό Ἅγιον Πνεῦμα δέν ἠνώθησαν ὑποστατικῶς μετά τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ὅπως ὁ Υἱός, δέν σημαίνει ὅτι ἀπουσίαζον ἐκ τοῦ σαρκωθέντος Υἱοῦ. Ἀπ' ἐναντίας, λόγῳ τῆς οὐσιώδους ἐνότητος Τῶν μετά τοῦ Υἱοῦ, παρόντες ἦσαν ἐν τῷ Χριστῷ, «ὅτι ἐν αὐτῷ κατοικεῖ πᾶν τό πλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς» (Κολ. Β' 9).

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς παρομοίως λέγει: «ὄλος ὁ Θεός ἐνηνθρώπησε, εἰ καὶ μὴ πᾶσα θεία ὑπόστασις ἐνηνθρώπησε» (Ἐπιτομή, 110). Πῶς λοιπόν νά νοηθῆ ἢ νά γίνῃ ἀποδεκτὴ ἢ προτεινομένη ὑπὸ τῶν δύο Σχεδίων Ἐγκυκλίου διάσπασις τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Τριάδα;

Ὁ Μέγας Βασίλειος λέγει: «Οὐδεμία ὀπτασία, χρησιμοδεΐα ἢ προφητεία γίνεται κεχωρισμένως τοῦ Πατρὸς, τοῦ Υἱοῦ ἢ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» (Λόγος Ε', Κατὰ Εὐνομίου). Πῶς δυνάμεθα νά δεχθῶμεν τὴν νεοεκκλησιολογικὴν διαίρεσιν τοῦ Χριστοῦ ἐκ τῆς Ἁγίας Τριάδος;

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέγει: «Ὅπου γὰρ ἂν μία τῆς Τριάδος ὑπόστασις παρῆ, πᾶσα πάρεστιν ἡ Τριάς. ἀδιασπάστως γὰρ ἔχει πρὸς ἑαυτήν, καὶ ἡνωται μετ' ἀκριβείας ἀπάσης» (Ε.Π.Ε. 17, σελ. 168). Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἀκριβῶς ἐπιβάλλεται νά δεχθῶμεν τὴν θέσιν ὅτι: Ἐπειδὴ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ μία τῆς Τριάδος ὑπόστασις, ὁ Κύριος Ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, διὰ τοῦτο Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι πᾶσα ἡ Τριάς. Ἀπόρριψις τῆς θέσεως αὐτῆς ἰσοδυναμεῖ μέ διαίρεσιν τῆς Ἁγίας καὶ Ἀδιαιρέτου Τριάδος, μέ πλήρη διατάραξιν τῶν ἐνδο-Τριαδικῶν Σχέσεων.

Ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ πηγὴν θελήσεως καὶ ἐνεργειῶν ὄντως διαφορετικῶν τῆς Θείας θελήσεως καὶ τῶν Θείων ἐνεργειῶν Αὐτοῦ. Ὅμως κατὰ τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν, τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ τὸ ὅποιον θέλει καὶ ἐνεργεῖ ἀνθρωπίνως εἶναι αὐτὸ τὸ ἴδιον πρόσωπον τὸ ὅποιον θέλει καὶ ἐνεργεῖ Θεϊκῶς ἐπίσης, ἦτοι, τὸ δεῦτερον Πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος, τὸ Πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Ἐκ τοῦ Θείου αὐτοῦ, τοῦ μοναδικοῦ, Προσώπου τοῦ Χριστοῦ, ὅπως εἶναι γνωστόν καὶ ὅπως εἶδαμε καὶ ἀπὸ τὰς ἀνωτέρω Πατερικὰς μαρτυρίας, εἶναι ἀδύνατον νά διαιρεθοῦν τὰ ἄλλα δύο Θεῖα Πρόσωπα, ἦτοι, ὁ Πατήρ καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.

Ἄν οἱ νεοεκκλησιολόγοι δέχονται τὴν ἀλήθεια, πὼς ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὄντως Θεός, εἶναι ἀναγκασμένοι νά δεχθοῦν ὅτι ἡ Ἁγία Τριάς εἶναι Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλοιῶς ἡ ἐπιμονὴ τους ὅτι ἡ Ἁγία Τριάς δέν εἶναι Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας ἰσοδυναμεῖ μέ τὴν ἀντι-Τριαδολογικὴν βλασφημίαν τοῦ χωρισμοῦ τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὸν Θεὸν Πατέρα καὶ ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Αὕτη βεβαίως ἡ αἵρεσις ἀποτελεῖ Νέαν Τριαδολογίαν, ξένην πρὸς τὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἄν πάλιν οἱ νεοεκκλησιολόγοι δέν δέχονται ὅτι ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι Θεός, συστρατευόμενοι μετὰ τῶν Ἐβραίων σταυρωτῶν καὶ ἀντιστρατευόμε-

μενοι τήν ἀρχαγγελικήν ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ ρῆσιν «**διό καί τό γεννόμενον ἐκ Σοῦ ἄγιον κληθήσεται υἱός Θεοῦ**» (Λουκ. Α' 35), ἄν δηλαδή θεωροῦν ὅτι Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστός κατά τό ἀνθρώπινον μόνον, τότε βλέπουν τόν Χριστόν ὡς ἔχοντα καί ἀνθρωπίνην ὑπόστασιν ἢ μόνον ἀνθρωπίνην ὑπόστασιν. Τοιοῦτοτρόπως ἢ ἐνστερνίζονται τήν Ἑβραϊκὴν ἀπόρριψιν τῆς Θεότητος τοῦ Χριστοῦ ἢ ἀναβιώνουν **τήν αἵρεσιν τοῦ Νεστοριανισμοῦ**, τήν ὁποίαν κατεδίκασεν ἡ Γ' Οἰκουμενική Σύνοδος τό 431 μ. Χ.

Ἄν βεβαίως μετά τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τοῦ Χριστοῦ θεωροῦν δεδομένην καί ἀνθρωπίνην ὑπόστασιν τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ἐδίδασκεν ὁ αἰρετικός Νεστόριος, ἄν ἐκλαμβάνουν τόν Χριστόν ὡς ἔχοντα καί ἀνθρωπίνην ὑπόστασιν, ἢ μόνον ἀνθρωπίνην ὑπόστασιν, τήν ὁποίαν θέτουν ὡς Κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας, τότε καί μόνον τότε μποροῦν νά ὑποστηρίζουν ὅτι Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι ἡ Ἁγία Τριάς ἀλλά μόνον ὁ Χριστός. Διότι ἡ ἀνθρωπίνη ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ, τήν ὁποίαν ὑποθέτουν, εἶναι ἓνα κτίσμα καί ὄχι Θεός. **Εἶναι ἓνα διαφορετικόν πρόσωπον καί ὄχι Εἷς τῆς Ἁγίας Τριάδος.**

Εἷς αὐτήν ὁμως τήν περίπτωσιν, ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἄσχετος μέ τόν Θεόν. Ἄσχετος μέ τόν Θεόν εἶναι ἐπίσης ὁ ἴδιος ὁ χριστός τόν ὁποῖον κατασκευάζουν ἐκεῖνοι Νεστοριανικῶ ἢ Ἑβραϊκῶ τῷ τρόπῳ. **Ὅποτε ἀνάγκην Μεσσία ἔχει καί ὁ χριστός τους, καί ὄχι μόνον οἱ ὑπόλοιποι ἄνθρωποι.**

Ὅποτε: Α) ὁ χριστός τῶν νεοεκκλησιολόγων δέν ἔχει καμμίαν σχέσιν μετά τῆς Ἁγίας Τριάδος, Β) ὡς ἐκ τούτου, οὐδεμίαν Θεῖαν δωρεάν δύναται νά παρέχη ὡς κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας καί Γ) ἀποτοιαύτην κεφαλὴν τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας δέν δύνανται νά λάβουν οἰανδήποτε Θεῖαν δωρεάν πρὸς σωτηρίαν των.

Ἄλλοιῶς πάλιν, ἄν δέν θεωροῦν ὅτι ἔχει καί ἀνθρωπίνην ὑπόστασιν ὁ Χριστός ἀλλά μόνον Θεῖαν, τότε τό Θεῖον Πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου Ἰησοῦ τοῦς δεσμεύει διὰ τοῦ δόγματος τῆς ἀλληλοπεριχωρήσεως νά δεχθοῦν καί τήν Ἁγίαν Τριάδα ὡς Κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας.

Διὰ νά δικαιολογηθῇ ἡ ἄποψις ὅτι ἡ Ἁγία Τριάς δέν εἶναι Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας, οἱ νεοεκκλησιολόγοι πρέπει ἢ νά δεχθοῦν ὅτι ὁ Χριστός, ἐκτός τῆς μίας, Θεῖας του ὑποστάσεως, ἔχει καί ἀνθρωπίνην ἢ μόνον ἀνθρωπίνην τοιαύτην, ἢ νά παραβιάσουν τό Τριαδολογικόν δόγμα τῆς ἀλληλοπεριχωρήσεως. Πρέπει νά διαιρέσουν ἢ τόν Χριστόν εἰς δύο πρόσωπα ἢ τήν ἀδιαίρετον ἀπλῆν

Τριάδα. Ἀμφότερα τὰ ἐνδεχόμενα διαταράσσουν ἐκδήλως τὰς ἐνδο-Τριαδικὰς Σχέσεις καὶ ἀποτελοῦν μεγίστην ΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ἀναχώρησιν ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν τῆς Ἐκκλησίας μας.

ΚΑΤΑ ΤΡΙΤΟΝ ΛΟΓΟΝ, ἡ τοποθέτησις τῶν δύο Σχεδίων ὅτι **Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι ἡ Ἁγία Τριάς ἀλλά ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός** συν-επάγεται ὅτι ἡ Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὑποστατικῶς ἠνωμένη μετὰ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, καθ' ὃν τρόπον εἶναι ὑποστατικῶς ἠνωμένη εἰς τὸν Χριστόν ἢ ἀνθρωπίνῃ μετὰ τῆς Θείας φύσεως Αὐτοῦ.

Σύμφωνα μέ τὴν Ὁρθόδοξον διδασκαλίαν, ἡ Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἠνωμένη μετὰ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας κατὰ χάριν καὶ ἐνέργειαν τὴν ἄκτιστον, δηλαδή, κατὰ τρόπον κοινόν καὶ εἰς τὰ Τρία Θεῖα Πρόσωπα. Ἐπειδὴ δεχόμεθα ὅτι Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστός, καὶ ὅτι εἶναι Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας κατὰ χάριν καὶ οὐχὶ καθ' ὑπόστασιν, εἶναι ἐπιβεβλημένον νὰ δεχθῶμεν ὡς Κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας ὀλόκληρον τὴν Ἁγίαν Τριάδα, ἐξ ἧς ἡ Χάρις ἀπορρέουσα πᾶσαν τὴν Ἐκκλησίαν πληροῖ. **Ὡσάν νά μὴν εἶναι ὁ Χριστός εἰς τῆς Ἁγίας Τριάδος, οἱ νεοεκκλησιολόγοι ἐπιμένουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι μόνον τοῦ Χριστοῦ καὶ ὄχι τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὅπως μόνον τοῦ Χριστοῦ καὶ ὄχι τῆς Ἁγίας Τριάδος εἶναι ἡ Θεοῦπόστατος σὰρξ μέ τὴν ἔννοιαν ὅτι ἀνήκει ὑποστατικῶς εἰς ἓν μόνον Πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἦτοι, τὸν Υἱόν.**

Ἡ νεοεκκλησιολογικὴ θέσις ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι μόνον τοῦ Χριστοῦ καὶ ὄχι τῆς Ἁγίας Τριάδος σημαίνει ὅτι τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι ἠνωμένον μετὰ τῆς Κεφαλῆς του κατὰ χάριν ἀλλά καθ' ὑπόστασιν.

Ὡς γνωστόν, τὰ τῆς Θεότητος πάντα κοινὰ τοῖς τρισίν Θείοις προσώποις, πλήν τῶν ὑποστατικῶν ιδιωμάτων. Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἀπορρέει καὶ ἀπὸ τὰ τρία Θεῖα πρόσωπα ὡς κοινὴ ἐνέργεια ἐκ τῆς μιᾶς φύσεως καὶ τοῦ ἑνός θελήματος τοῦ Θεοῦ. **«Αἱ αὐταὶ γὰρ εἰσὶν ἐνέργειαι τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»** (Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, Ἐπιτομὴ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Θεολογίας, 114). **Ἡ κατὰ χάριν καὶ ἐνέργειαν ἔνωσις** τῶν λογικῶν κτισμάτων μετὰ τοῦ Θεοῦ συνιστᾷ ἔνωσιν αὐτῶν μετὰ τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ ὄχι μεθ' ἑνός μόνον Θείου Προσώπου.

Ἡ Ἐκκλησία δέν ἐδίδαξε ποτέ Χριστομονισμόν, δηλαδή, τὴν ἰδιοποίησιν τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ μόνου τοῦ Χριστοῦ, ὅτι ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας ἔχει νομὴν καὶ κυριότητα μόνον ὁ Χριστός. **Ὁ Χριστομονισμὸς διαταράσσει πλήρως τὰς ἐνδο-Τριαδικὰς Σχέσεις τῶν Θείων Προσώπων**, ἀποτέμνοντάς τὸν Υἱόν τοῦ Θεοῦ ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ ἐκ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἡ Θεία Οἰκονομία ὁμως δέν ἀνήρесе τήν ἀπρόσιτον ἐνότητα τοῦ Θεοῦ, ὅσον καί ἂν ὁ περί Θείας Οἰκονομίας λόγος τῶν νεοεκκλησιολόγων θέλει νά ἀνατρέπη τήν Ὁρθόδοξον Θεολογίαν.

Αὐτό τό ὅποῖον ἀνήκει ἀποκλειστικά εἰς τόν Υἱόν καί δέν εἶναι κοινόν εἰς τήν Ἁγίαν Τριάδα εἶναι ὅτι ὁ Υἱός μόνον εἶναι γεννητός καί ὅτι μόνον εἰς τόν Υἱόν ἠνώθη ὑποστατικῶς ἡ Θεία φύσις μετά τῆς ἀνθρωπίνης. *«Οὐ γάρ τῷ Υἱῷ μόνον ἀλλά καί τῷ Πατρὶ καί τῷ Πνεύματι οἱ ἅγιοι ἐνοῦνται καί αὐτήν τήν ἐν τρισίν ὑποστάσει προσκυνουμένην ἐνδύονται δύναμιν. Πρὸς δέ τούτῳ καί ἡ καθ' ὑπόστασιν ἐνώσις μόνου τοῦ μόνου Χριστοῦ»* (Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, Ἀντιρρητικός 3, 51).

Ἡ θέσις τῶν νεοεκκλησιολόγων ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι τοῦ Χριστοῦ καί ὄχι τῆς Ἁγίας Τριάδος σημαίνει πὼς ἡ Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἠνωμένη μετά τοῦ σώματός της κατά τέτοιον τρόπον ὁ ὁποῖος δέν εἶναι κοινός εἰς τὰς τρεῖς Θείας Ὑποστάσεις, δηλαδή, δέν γίνεται κατά χάριν καί ἐνέργειαν, ἀλλά ἰδιάζει μόνον εἰς τήν ὑπόστασιν τῆς Κεφαλῆς, δηλαδή, εἰς τήν ὑπόστασιν τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτός ὁ ἰδιάζων τρόπος εἶναι ὁ τρόπος τῆς ὑποστατικῆς καί ὄχι τῆς κατά χάριν ἐνώσεως.

Διὰ τούς νεοεκκλησιολόγους, λοιπόν, ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι κατά χάριν ἠνωμένη μετά τῆς Κεφαλῆς της, διότι ἡ Θεία χάρις εἶναι κοινή καί εἰς τὰ τρία Θεία Πρόσωπα, ἀλλά θά πρέπει νά λογισθῆ ὡς ἀποκλειστικῶς καί καθ' ὑπόστασιν ἠνωμένη μετά τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἐπιλογή διὰ τούς νεοεκκλησιολόγους εἶναι ξεκάθαρη: ἢ θά δεχθοῦν καί τήν Ἁγίαν Τριάδα ὡς Κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας ἢ θά χρεωθοῦν τήν δοξασίαν ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι καθ' ὑπόστασιν ἠνωμένη μετά τοῦ Χριστοῦ καί οὐχί κατά χάριν.

ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΛΟΓΟΝ, ἡ τοποθέτησις τῶν δύο Σχεδίων ὅτι ἡ Ἁγία Τριάς δέν εἶναι Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας προσκρούει καί εἰς αὐτήν τήν κοινήν λογικήν. Καί ναί μὲν τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ εἶναι ὑπέρολογα, ὡς ὑπὲρ νοῦν καί ἔννοϊαν, δέν εἶναι ὁμως ποτέ παράλογα.

Ὅταν ἡ Ἐκκλησία ἀφορίζει κάποιον, ὅπως μᾶς ὑπενθυμίζουν **τά ἴδια τά Σχέδια Ἐγκυκλίου**, ὄχι μόνον τόν ἀποβάλλει τῆς τῶν πιστῶν ὁμηγύρεως ἀλλά καί τόν ἀποκόπτει ἐκ τῆς Ἁγίας Τριάδος. *«... ὡς αἵρετικούς λογίζεσθαι διαταπτόμεθα, μηδεμίαν κοινωνίαν ἔχοντας μεθ' ἡμῶν καί ἔστωσαν τῷ αἰωνίῳ ἀναθέματι ὑπόδικοι καί ἀφωρισμένοι παρὰ Πατρός, Υἱοῦ καί ἁγίου Πνεύματος»* (Πρῶτον Σχέδιον, σελ. 10, Δεύτερον Σχέδιον, σελ. 12).

Πώς λοιπόν αποκόπτεται κάποιος από την Ἁγίαν Τριάδα ἂν δέν εἶναι προηγουμένως ἠνωμένος μετ' αὐτῆς; Καί πῶς, ἅμα τῇ ἀποκοπῇ του ἀπό τήν Ἁγίαν Τριάδα, ἀποκόπτεται καί ἀπό τήν Ἐκκλησίαν ἂν ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι καί αὐτή ἠνωμένη μετά τῆς Ἁγίας Τριάδος;

Νουθετῶν καί ἐπιπλήσων τούς Κορινθίους, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀποκαλύπτει ὅτι ὁ Χριστιανός εἶναι ἠνωμένος μετά τοῦ Θεοῦ, τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, εἰς τόν ὅποιον ὀφείλει λόγον πράξεων καί παρὰ τοῦ ὁποίου τιμωρεῖται: «*Οὐκ οἶδατε ὅτι ναός Θεοῦ ἐστε καί τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν; Εἴ τις τόν ναόν τοῦ Θεοῦ φθείρει, φθερεῖ τοῦτον ὁ Θεός. ὁ γάρ ναός τοῦ Θεοῦ ἅγιός ἐστιν, οἷτινές ἐστε ὑμεῖς*» (Α΄ Κορ. Γ' 16-17). Θά ἀγνοήσωμεν τήν προειδοποίησιν τοῦ Ἀποστόλου καί θά δεχθῶμεν μετά τῶν νεοεκκλησιολόγων ὅτι ἡ Κεφαλή μας, εἰς τήν ὁποίαν ὀφείλομεν νά ἀποδώσωμεν λόγον πράξεων, εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Χριστοῦ;

Ἦ μήπως θά διασπάσωμεν τόν Χριστόν εἰς δύο ὑποστάσεις καί θά δεχθῶμεν μετά τῶν νεοεκκλησιολόγων ὅτι Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας παρούσα εἰς ὄλον τό σῶμα αὐτῆς εἶναι μία ὑποτιθεμένη ἀνθρωπίνη ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ; Ὑπακούων εἰς τήν ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ φωνήν τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διδάσκει τό ἀντίθετον: «*ὑμεῖς γάρ ναός Θεοῦ ἐστε ζῶντος, καθὼς εἶπεν ὁ Θεός ὅτι ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς καί ἐμπεριπατήσω, καί ἔσομαι αὐτῶν Θεός, καί αὐτοὶ ἔσονται μοι λαός*» (Β΄ Κορ. ΣΤ' 16). Ὁλόκληρος ὁ Θεός, καί αἱ Τρεῖς Θεῖαι Ὑποστάσεις ὁμοῦ κυβερνοῦν τήν Ἐκκλησίαν, ἀδαιρέτως ἐνεργοῦν ἐν αὐτῇ, διότι Μία εἶναι ἡ τῆς Ἁγίας Τριάδος οὐσία καί κοινή ἡ παρουσία.

Εἶναι ἐξωφρενικόν νά ἀπομακρύνῃ κανεῖς τήν Ἁγίαν Τριάδα ἐκ τῆς Κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας νομίζοντας ὅτι μπορεῖ νά διατηρήσῃ ἐκεῖ μόνον τόν ἕνα τῆς Τριάδος, τόν Χριστόν. Εἶναι ἄκρα παραφροσύνη νά μερίζῃ κανεῖς τήν Ἁγίαν Τριάδα ὅσον ἀφορᾷ τήν Κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν ὀλόκληρος ἡ Ἁγία Τριάς ἐνήργησε καί διά τήν Δημιουργίαν τοῦ κόσμου καί διά τήν Θεῖαν Ἐνανθρώπησιν ἣτις ἀνεκαίνισεν τόν κόσμον, ὅπως μᾶς λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς: «*Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ καί δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι, διό καί τό γεννώμενον ἐκ Σοῦ Ἅγιον κληθήσεται Υἱός Θεοῦ*» (Λουκ. Α' 35). Ἐδῶ βλέπομεν ὅτι ὀλόκληρος ἡ Ἁγία Τριάς ἐνήργησε διά τήν ἐνανθρώπησιν τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Τήν ἐνωσιν τῆς Ἐκκλησίας μετά τῆς Ἁγίας Τριάδος δέν δικαιολογεῖται νά τήν ἀρνηθῇ ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανός. Ἡ ἐνωσις αὐτή ὑφίσταται. Ὑφίσταται δέ, ὄχι ὡς ἐνωσις ἰσότητος, οὔτε κατ' οὐσίαν, οὔδέ καθ' ὑπόστασιν, ἀλλ' ὡς ἐνωσις Κεφαλῆς καί σώματος, διά Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ συντελουμένη κατὰ χάριν καί ἐνέργειαν τήν ἄκτιστον.

Ὅμως, ἔστω καί παρά τήν θέλησίν τους, αὐτήν τήν ἔνωσιν ὁμολογοῦν καί οἱ νεοεκκλησιολόγοι, ὅταν εἰς τήν ἀρχήν τῶν δύο Σχεδίων σελίς 1, δανείζονται ἐκ τῆς Θείας Λειτουργίας τήν εὐχὴν τοῦ Ἀπόστολου Παύλου (Β΄ Κορινθίους ΙΓ΄ 13): «**Ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί Πατρὸς καί ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶη μετὰ πάντων Ὑμῶν**». Δηλαδή, ἐκ τῆς Ἁγίας Τριάδος, καί ὄχι ἐκ μόνου τοῦ Χριστοῦ, ἔρχεται πρὸς ἡμᾶς ἡ Χάρις καί ἡ Θέωσις καί ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐνότης.

Ἄν κάποιος ἀρνηθῆ ποτέ τήν ἀλήθειαν ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἦτοι, ὁ ἐνανθρωπήσας Υἱὸς καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, θά τελῆ ὁ ἴδιος ἐκτὸς Ἐκκλησίας ὡς αἰρετικός. Πολλαπλᾶ αἰρετικός ὁμως εἶναι καί ὁποῖος ἰσχυρίζεται, ὅπως οἱ νεοεκκλησιολόγοι, ὅτι Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι ἡ Ἁγία Τριάς ἐπειδὴ εἶναι μόνον ὁ Χριστός καί κανεὶς ἄλλος.

Ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτὸς ἐν τελικῇ ἀναλύσει σημαίνει ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶναι τὸ Δεύτερον Πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος, δηλαδή, δέν εἶναι Θεός, δέν εἶναι μέλος τῆς Ἁγίας Τριάδος, εἶναι ἓνα κτίσμα. Ἔτσι ἀντιχριστῶς καί ὄλως Εβραϊκῶς θεμελιώνεται ἡ πρωτοφανὴς Νεοεκκλησιολογικὴ Αἵρεσις ὅτι ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι κτίσμα.

Ἐάν αἱ ἀνωτέρω ἀναιρεθεῖσαι αἰρέσεις τῶν Δύο Σχεδίων υἰοθετηθοῦν εἰς Συνοδικήν Ἐγκύκλιον τότε κηρύσσεται ἐπισημῶς **Νέα Χριστολογικὴ Αἵρεσις καί Νέα Τριαδολογικὴ Αἵρεσις** ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀπορρέει καί ἡ Νέα Ἐκκλησιολογικὴ Αἵρεσις ἡ ὁποία κηρύττει ὅτι ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ **ΚΤΙΣΜΑ ἢ ΑΚΤΙΣΤΟΣ** μὲν **ΔΙΗΡΗΜΕΝΗ** δέ τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Βεβαίως τὸ εὐρίσκομεν ἐντελῶς ἀδιανόητον ὅτι οἱ ἱεράρχαι καί ἱερεῖς τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας θά ἐδέχοντο ἐνσυνειδήτως οἵανδήποτε ἀπὸ τὰς ἀνωτέρω ἐξετασθείσας Τριαδολογικὰς καί Χριστολογικὰς αἰρέσεις, διὰ τῶν ὁποίων οἱ

συντάκται τῶν δύο Σχεδίων Ἐγκυκλίου οἰκοδομοῦν τὰς θέσεις τῆς Νεοεκκλησιολογικῆς τῶν αἱρέσεως.

Ἐν κατακλείδι θά πρέπει νά τονίσωμεν ὅτι λόγῳ ἐλλείψεως χρόνου δέν ὑπῆρξεν εὐχέρεια καί ἀνεσις ὥστε ὀρισμένα σημεῖα τῆς παρουσίας ἐργασίας νά ἀναπτυχθοῦν μέ περισσοτέραν σαφήνεια. Ἐλπίζομεν ὅμως ὅτι εἰς ἐπομένην βελτιωμένην ἐκδοσιν θά καλυφθοῦν ἀρκετά ἀπό τὰ ὑπάρχοντα κενά, διά τὰ ὁποῖα ζητῶμεν τήν κατανόησιν τοῦ ἀναγνώστου.

ΓΕΝΙΚΟΝ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Οἱ Νεοεκκλησιολόγοι, ὅπως καί οἱ Νεοεικονομάχοι, ἔχουν πρόβλημα μέ τόν Θεόν Πατέρα καί μέ τήν Ἁγίαν Τριάδα. Παντοιοτρόπως ἐπιδιώκουν τήν ἐξωσιν τοῦ Θεοῦ Πατρὸς ἐκ τοῦ Ἁγίου Οἴκου Αὐτοῦ καί τήν ἀποπομπήν τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐκ Ναοῦ Ἁγίου Αὐτῆς.

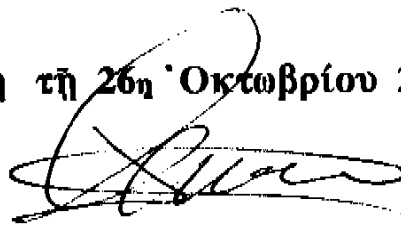
Υπό ἀντι-Οἰκουμενιστικοῦ δήθεν ἐμφοροῦμενοι ζήλου ἐκκενώνουν τήν Ἐκκλησίαν ἐκ τοῦ Θεοῦ αὐτῆς περιεχομένου, κηρύσσουν Χριστόν μή προαιώνιον, Χριστόν κεχωρισμένον τῆς Ἁγίας Τριάδος, Χριστόν διηρημένον εἰς δύο ὑποστάσεις, καί Κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας κτίσμα.

Τοιουτοτρόπως, οἱ Νεοεκκλησιολόγοι ἀποκαλύπτονται ὡς Τριαδομάχοι, Χριστομάχοι καί Ἐκκλησιολόγοι.

Γεώργιος Ἀλεξόπουλος

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 26ῃ Ὀκτωβρίου 2002

Δημήτριος Δουμάνης